

brat *francišek* 4

- Sv. Anton Padovanski in njegov kruh
- pogovor – p. Pepi
- 15. tabor FSR
- Umazano perilo
- Romanje po Gruziji in Armeniji

Vedo naj,
da je miloščina
dediščina in pravica,
ki gre ubogim
in ki jo je pridobil
naš Gospod Jezus Kristus.

(FVodW)

3	✉	Urednikova beseda	24	🌱	Mladi Frančišku
Festival Frančiškovih otrok in mladine 2011
4	🙏	Frančiškova duhovnost
Sv. Anton Padovanski in njegov kruh
– vzor dobrotelnosti
Blažena Angela Folinjska	26	🔍	Razvedrilo
Nagradna zlogovna izpolnjevanke
9	🕊	Naša evangelizacija
Kaj pomeni evangelizirati?	27	🕊	Pravičnost in mir
Umazano perilo
12	👤	Iz naših družin
P. Pepi Lebreht OFM	32	✝	Korenine in sadovi
Življenje svetega Frančiška
14	👤	Frančiškov svetni red
»Da bodo vsi eno« (Jn 17,21)
Mi smo sol zemlje
Vtisi udeležencev na taboru
Zakonca Marinka in Zoran Kenda FSR
Pobožnost križa in luči pri Novi Štiti	34	✝	Sveta dežela
Veliki arhitekt Svete dežele Antonio Barluzzi
Bog živi tvojih 100 let, naš dragi Stanko Gorec!
Pri svetilnikih evropske vernosti in kulture
Malo drugačno romanje po Armeniji in Gruziji

Dragi bratje in sestre!

Pa je pri vas spet naslednja številka Brata Frančiška. V teh poletnih dneh, ko se okrog poldneva raje ne podajamo na vroče sonce, nam bo nekaj branja prišlo prav. Vsekakor vam bo dobro dela kakšna dobra duhovna knjiga. Da nas spet zbliža z Bogom in nam pomaga zoreti, se spreobračati. Pa tudi kakšna napeta pripoved bo krasna, pa naj bo resnična ali izmišljena. Je že tako, da se je lepše učiti iz tujih kot iz svojih napak. A boljši kot vsaka knjiga

je pogovor z bratom, sestro. Nobena še tako mojstrska literatura ni toliko vredna kot preproste besede naklonjenosti in dotik pozornosti. Saj v nas krepita zavest, da držimo skupaj. Naj vam je v teh poletnih dneh nekaj prinese tudi naš papirnati bratec – v razmišljanju ob sv. Antonu in njegovem kruhu, v spodbudi k evangelizaciji, v pogovoru s p. Pepijem, v poročilih naših skupnosti iz vse domovine, v razmišljanju o »umazanem« poreklu naših oblačil, v romarskih vtisih z vsega sveta ... Da nas bo tako tudi pisana beseda spominjala in spodbujala k še trdnejši povezanosti. In da boste morda tudi tisti, ki ste zaradi starosti ali bolezni dostikrat osamljeni, vedeli, da je z vami vsaj Brat Frančišek – in po njem tudi vsi Frančiškovi. Pa ne pozabimo, da nas na vseh poteh in v vseh trenutkih, pa naj bo na tujem ali doma, v gorah ali na morju, same ali v družbi, spremlja božja Previdnost. Zaupajmo njenemu blagoslovu in ga delimo še drugim!

br. Jernej

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbj/

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red)
Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Fotografija na naslovnici: Peter Skoberne

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Oblikovanje in priprava: Tina Prinčič, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2300

Naslov uredništva: Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana
TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-11
Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Sv. Anton Padovanski in njegov kruh – vzor dobrodelnosti

V letu dobrodelnosti je prav, da se spomnimo velikih dobrotnikov človeštva, to je svetnikov, ki so se posebej izkazali v dobrih delih. Med temi je prav gotovo zelo znan sv. Anton Padovanski, ki je pri sv. krstu dobil ime Ferdinand.

V resnici ni bil Italijan, ampak Portugalec, rojen v Lizboni. Najprej je bil član avguštinskih »korarjev«, zelo učen, znal je več jezikov, tudi arabsko. Želel si je samote in je zato šel v Coimbro. Tam je, ob priliki pokopa sv. mučenca iz Maroka (to so bili prvi mučenci iz reda manjših bratov sv. Frančiška), prosil za sprejem v njihov red. Tako je postal duhovni sin in sodobnik sv. Frančiška iz Assisija in tedaj je dobil ime Anton.

Težko bi našli cerkev, kjer ne bi bilo podobe ali kipa tega priljubljenega svetnika, ki mu v Italiji rečejo enostavno »il Santo« – Svetnik. Sv. Frančišek je »Ubožec«, sv. Anton Padovanski pa »Svetnik«. Torej lik ali tip svetnika kot takega.

Zanimivo je, da tega svetnika časte tudi drugoverci, recimo muslimani. V Sarajevu se npr.

ob torkih (to je smrtni dan tega svetnika) ob njegovem kipu v frančiškanski cerkvi, torej katoliški, ustavljajo tudi muslimani in se mu priporočajo, ga po svoje častijo in prosijo. To sem na lastne oči videl, ko sem tam služil vojaški rok.

Gotovo ni samo neokusna, skoraj bogokletna je dovtipna molitev, ki jo je morda kdo že slišal: Sveti Anton di Padova, pomagaj, da kaj ukradeva! Ti boš držal, jaz bom kral, pa bo obema prav! Ali tako nekako. Pri takih prošnjah je sv. Anton gotovo gluha na obe ušesi!

Sv. Antona Padovanskega (v Padovi je njegov grob, ki je eden izmed najbolj obiskanih krajev krščanskih romarjev na svetu, zato ime »Padovanski«) upodabljajo z Detetom Jezusom v naročju (kar kaže na njegov prisrčen odnos do Jezusa), z lilijo (sv. čistost), s knjigo (cerkveni učitelj, sv. pismo je znal tako rekoč na pamet), redko (a letos za nas pomembno) pa, kako deli kruh ubogim.

Ker je bil sv. Anton kvas ljubezni do revnih, kakor o njem piše p. Vinko Škafar, kapucin, se je v okviru njegovega češčenja razvila skrb za najpo-

trebnejše, t. i. kruh sv. Antona, nekakšna predhodnica današnje Karitas.

V nekem molitveniku piše o začetkih »kruha sv. Antona« takole:

Luiza Bonsfier v Toulonu je opazila nekega jutra, da je izgubila ključ svoje prodajalne. Ključavničar, ki ga je poklicala, je poizkusil z vsemi ključi, ki jih je imel, a ko ni mogel z nobenim odpreti, je že hotel s silo vdreti. Luiza ga je prosila, naj nekoliko počaka, da se bo prej še zatekla k sv. Antonu in mu obljubila kruh za njegove ubožce, če ji v tej stiski pomaga. Ko je opravila

svojo molitev, se je vrnila in rekla ključavničarju, naj še enkrat poskusi z enim svojih ključev. Glej, čudo! Prvi ključ, s katerim je nato ključavničar poizkusil, je nalahko in brez težav odprl vrata.

Veliko je bilo začudenje Luizino in velika njena hvaležnost in nič manj niso strmeli tudi drugi, ki s o

bili priča tega dogodka.

Hitro se je razširila novica o tem v vse kraje in od tega časa dalje – bilo je marca 1890 – se je začela pobožnost »kruha sv. Antona«, kakor obstaja še danes. Gotovo je, da sv. Anton posebno rad usliši one, ki obljubijo, da bodo dali miloščino ubogim, ako usliši njihove prošnje.

V knjižici temu pričevanju sledi še molitev: O častitljivi čudodelnik, sveti Anton! Po vsem svetu je po tvojem »kruhu sv. Antona« tvoje ime češčeno in hvaljeno. Ni je stiske in težave, ki bi je tvoja pomoč ne pregnala ali ublažila. O, prosim te, bodi moj varuh in priprošnjik, da bi mi bila dodeljena vsaka milost, za katero bi po tebi prosil, posebno pa ona največja, da bi umrl v naročju svete katoliške Cerkve, naše matere, okrepcan s svetimi zakramenti, in bi izdihnil s presladkimi imeni Jezus, Marija in Jožef in bi prišel k tebi v nebesa, kjer bi se ti zahvalil in te hvalil na vse veke. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Napisal in zbral p. Anton J. OFM

**BENEDIKT XVI.
SPLOŠNA AVDIENCA**

Trg svetega Petra, sreda, 13. oktobra 2010

Blažena Angela Folinjska

Dragi bratje in sestre!

Danes bi vam rad spregovoril o blaženi Angelu Folinjski, veliki srednjeveški mistikini, ki je živela v 13. stoletju. Običajno smo kar osupli ob veličastnih izkustvih zedinjenja z Bogom, ki jih je dosegla, premalo pa morda upoštevamo prve korake, njeno spreobrnjenje in dolgo pot, ki jo je pripeljala od začetne točke, »velikega strahu pred peklom«, vse do cilja, popolnega zedinjenja s Trojico. Prvi del Angelinega življenja gotovo ni življenje goreče Gospodove učenke. Rodila se je okrog leta 1248 v dokaj premožni družini, kmalu ji je umrl oče in mati jo je vzgajala precej površno. Hitro se je znašla v posvetnih krogih mesta Foligna, kjer je srečala človeka, s katerim se je poročila pri dvajsetih letih in s katerim je imela dva otroka. Njeno življenje je bilo lahkomišelnost, tako da si je dovolila prezirati tako imenovane spokornike, zelo razširjene v tisti dobi, ki so zato, da bi hodili za Kristusom, prodajali svoje imetje in živeli v molitvi, postu, služenju Cerkvi in v dobroti.

Nekaj dogodkov je močno zaznamovalo Angelino življenje: silovit potres leta 1279, orkan, dolgoletna vojna proti Perugii in njene težke posledice. Angela se je vedno bolj zavedala svojih grehov, dokler ni storila odločilnega koraka: klicala je na pomoč sv. Frančiška, ki se ji je prikazal v videnju, in ga prosila za nasvet, kako naj opravi dobro življenjsko spoved. Leta 1285 se je spoveda pri nekem manjšem bratu v San Felicianu. Tri leta zatem je na poti spreobrnjenja prišlo do novega preobrata: razvezale so se čustvene vezi, saj materini smrti v nekaj mesecih sledila smrt moža in otrok. Tedaj je prodala svoje imetje in se leta 1291 pridružila tretjemu redu sv. Frančiška. Umrta v Folignu 4. januarja 1309.

Knjiga blažene Angele Folinjske, kjer je zbrano gradivo o naši blaženi, pripoveduje o tem spreobrnjenju. Nakazuje potrebna sredstva: spokornost, ponižnost in stiske. Pripoveduje o trenutkih preobrata, kako so si sledila Angeline izkušnje, ki so se začele leta 1285. Potem ko jih je preživela, se jih spominja in jih skuša povedati s pomočjo brata spovednika, ki je vse to zvesto zapisal in skušal razporediti po odsekih, ki jih je poimenoval »koraki ali premene«, ne da bi mu jih uspelo v polnosti urediti (prim. Il Libro della beata Angela da Foligno, Cinisello Balsamo 1990, str. 51). To pa zato, ker je izkušnja zedinjenja popolnoma prevzela duhovne in telesne čute blažene Angele. In od tega, kar ona »razume« med svojimi ekstazami, ostaja tako rekoč le »senca« v njenem duhu. »Zares sem slišala te besede,« pripoveduje po mistični prevzetosti, »a tega, kar sem videla in razumela in kar mi je on [Bog] pokazal, ne znam in ne morem na noben način izreči, čeprav bi zelo rada razodela, kar sem doumela z besedami, ki sem jih slišala, ampak je bilo to povsem neizrekljivo brezno.« Angela Folinjska predstavlja svoja mistična doživljanja, ne da bi jih predelala v duhu, ker so to božanska razsvetljenja, ki so bila njeni duši sporočena nenadoma in nepričakovano. Sam brat spovednik ima težave pri posredovanju takih dogodkov, »tudi zaradi njene velike in čudovite zadržanosti pred božjimi darovi« (prav tam, str. 194). Angelini težavi pri izražanju mistične izkušnje se pridruži še težava njenih poslušalcev pri njenem razumevanju. Ta položaj jasno kaže, kako edini pravi Učitelj, Jezus, živi v srcu vsakega verujočega in ga želi povsem vzeti v posest. Tako govori po Angeli, ki je

pisala nekemu duhovnemu sinu: »Sin moj, ko bi videl moje srce, bi bil povsem prisiljen storiti vse, kar hoče Bog, ker je moje srce srce Boga in je srce Boga moje srce.« Tu odmevajo besede sv. Pavla: »Ne živim več jaz, ampak v meni živi Kristus« (Gal 2,20).

Oglejmo si samo še nekaj odlomkov z bogate duhovne poti naše blažene. Prvi je v bistvu predpostavka: »Prvo je bilo spoznanje greha, po katerem se je duša silno ustrašila svoje pogube; na tem koraku je grenko zajokala« (Il Libro della beata Angela da Foligno, str. 39). Ta »strah« pred peklom ustreza vrsti vere, ki jo je Angela imela ob času svojega »spreobrnjenja«, vere, ki je še zelo revna z ljubeznijo do Boga. Kesanje, strah pred peklom, pokora odpro Angeli pogled na bolečo »pot križa«, ki jo od osmega do petnajstega koraka potem povede na »pot ljubezni«. Brat spovednik pripoveduje: »Vernica mi je potem rekla: Imela sem tole božje razodetje: 'Po stvarih, ki sta jih napisala, daj zapisati, da nihče, ki hoče ohraniti milost, ne sme odmakniti oči duše s križa, pa naj bo v veselju ali v žalosti, ki mu jo naklonim ali dovolim'« (prav tam, str. 143). Toda na tej stopnji Angela še »ne čuti ljubezni«, takole pravi: »Duša občuti sram in grenkobo in še ne izkuša ljubezni, ampak bolečino« (prav tam, str. 39) in ni potešena.

Angela čuti, da mora Bogu nekaj dati, da bi zadostila za svoje grehe, a počasi razume, da nima ničesar, kar bi mu lahko

dala, še več, da je »nič« pred njim. Razume, da ne bo po svoji volji dobila božje ljubezni, kajti lastna volja ji lahko da samo svoj »nič«, »ne-ljubezen«. Kakor je kasneje sama rekla: »Samo resnična in čista ljubezen, ki prihaja od Boga, obstane v duši in ji omogoči, da prepozna svoje napake in božjo dobroto [...] Takšna ljubezen ponese dušo v Kristusa in ta potem točno razume, da se tam ne more pokazati niti ne more obstajati nobena prevara. S to ljubeznijo se ne more pomešati nič posvetnega« (prav tam, str. 124-125). Lahko se edinole in popolnoma odpre božji ljubezni, ki ima svoj najvišji

izraz v Kristusu. »O moj Bog,« moli, »naredi me vredno spoznati najvišjo skrivnost tvojega svetega učlovečenja za nas. [...] O, nedoumljiva ljubezen! Nad to ljubeznijo, po kateri je moj Bog postal človek, da bi me naredil za boga, ni večje ljubezni« (prav tam, str. 295). In vendar Angelino srce še vedno nosi rane greha; tudi po dobro opravljeni spovedi, ko je čutila, da ji je odpuščeno, je bila še vedno strta od greha; čeprav svobodna, je bila še vedno pogojena s preteklostjo; čeprav je dobila odvezo, je potrebovala pokoro. Pa tudi misel na pekel jo je spremljala: kolikor bolj napreduje duša po poti krščanske popolnosti, toliko bolj je prepričana ne le o tem, da je »nevredna«, ampak tudi o tem, da si zasluži pekel.

In tako na svoji mistični poti Angela globoko razume osrednjo resničnost: to, kar jo bo rešilo njene »nevrednosti« in »zasluženega pekla«, ni njeno »zedinjenje z Bogom« in »posest resnice«, ampak križani Jezus, »njegovo križanje zame«, njegova ljubezen. V osmem koraku pravi: »In vendar še nisem razumela, ali je večja dobrina moja osvoboditev od grehov in pekla ter spreobrnjenje k pokori ali njegovo križanje zame« (prav tam, str. 41). To je nemirno ravnotežje med ljubeznijo in bolečino, ki ga zaznava na vsej svoji težki poti proti popolnosti. Prav za-

radi tega tako rada zre križanega Kristusa, ker v tem zrenju vidi uresničeno popolno ravno- vesje: na križu je človek-Bog v najvišjem de- janju trpljenja, ki je najvišje de- janje ljubezni. V tretjem Pouku blažena poudarja to zrenje in trdi: »Kolikor bolj popolno in čisto vidimo, toliko bolj popolno in čisto ljubimo [...] To, kar sem povedala o ljubezni, [...] pravim tudi o bolečini: kolikor bolj duša zre neizrekljivo bolečino Boga in človeka Jezusa Kristusa, toliko bolj jo boli in se spre- minja v bolečino« (prav tam, str. 190-191). Postati eno, spremeniti se v ljubezen in bolečine Kristusa križanega, poistiti se z njim. Angelino spreobrnjenje, ki se je začelo s spovedjo leta 1285, dozori šele, ko se božje odpuščanje prikaže njeni duši kot zastonski dar ljubezni Očeta, ki je izvir ljubezni: »Nikogar ni, ki bi se lahko izgovarjal, ker lahko vsak ljubi Boga. Od duše ne zahteva drugega kot to, da ga ima rada, ker jo on ljubi in je on njena ljubezen« (prav tam, str. 76).

Na Angelini duhovni poti pride do prehoda od spreobrnjenja k mistični izkušnji, od tega, kar je mogoče izraziti, do neizrekljivega, preko Križa- nega. »Ljubeči Bogočlovek« postane njen »učitelj popolnosti«. Vse njeno mistično izkustvo je torej teženje k popolni »podobnosti« z njim s pomo- čjo vedno globljega in korenitega očiščevanja in preobražanja. V ta sijajni podvig je stopila Angela z vsem svojim bitjem, z dušo in telesom, in se ni ogibala spokornih dejanj in tisk od začetka do konca, želela si je umreti z vsemi bolečinami, ki jih je pretrpel križani Bogočlovek, da bi se povsem spremenila vanj. Priporočala je: »O, božji otroci, povsem se spremenite v ljubečega Bogočloveka, ki vas je tako ljubil, da je hotel umreti za vas z najsrmo- tnejšo in skrajno neizrekljivo bolečo smrtjo, umreti kar se da mučno in

bridko. Vse to samo iz ljubezni do tebe, o človek!« (prav tam, str. 247). To poistenje pomeni tudi, da živimo, kar je živel Jezus: ubožstvo, prezir, bolečino, ker po njenih besedah »duša prek časnega ubo- štva najde večno bogastvo; prek prezira in sramote doseže najvišjo čast in največjo slavo; prek borne pokore, ki je opravljena z naporom in bolečino, bo dobila z neskončno sladkostjo in tolažbo v last najvišje dobro, večnega Boga« (prav tam, str. 293).

Od spreobrnjenja do mističnega zedinjenja s Kristusom križanim, do neizrekljivosti. Najvišja pot, katere skrivnost je nenehna molitev. Angela trdi: »Kolikor bolj boš molil, toliko bolj boš razsvet- ljen; kolikor bolj boš razsvetljen, toliko globlje in močnejše boš videl najvišje Dobro, najvzvišenejše dobro Bitje; kolikor globlje in močnejše ga boš videl, toliko bolj ga boš ljubil; kolikor bolj ga boš ljubil, toliko bolj te bo veselilo; kolikor bolj te bo veselilo, toliko bolj ga boš razumel in ga boš postal sposoben dojemati. Naposled pa boš došel do polnosti luči, ker boš dojel, da ga ne moreš razu- meti« (prav tam, str. 184).

Dragi bratje in sestre, življenje svete Angele se začne s posvetnostjo, ki je precej daleč od Boga. Potem pa srečanje s sv. Frančiškom in končno srečanje s križanim Jezusom prebudi dušo za božjo navzočnost, za uvid, da samo z Bogom življenje postane pravo življenje, ker po- stane v bolečini zaradi greha ljubezen in veselje. In tako nam govori sveta Angela. Danes smo vsi v nevarnosti, da bi živeli, kakor da ni Boga; videti je, kot da se je oddaljil od današnjega življenja. Bog pa pozna na tisoče načinov, za vsakega od nas svojega, da se ponavzoci v duši, da pokaže, kako obstaja, me pozna in me ljubi. In sv. Angela nas hoče naučiti, kako naj bomo pozorni na ta znamenja, s katerimi se Bog dotika naše duše, pozorni na božjo navzočnost, da bi se tako na- učili hoditi z Bogom in proti Bogu v občestvu s križanim Kristusom. Prosimo Gospoda, naj nas naredi pozorne na znamenja svoje navzočnosti, naj nas nauči zares živeti. Hvala.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Kaj pomeni evangelizirati?

Ponavadi smo v tej rubriki brali o misijonih nekje daleč po svetu. Pa vendar misijon, evangelizacija, poteka tudi tukaj, med nami, vsak dan. V razmislek in spodbudo.

V sedanjem času potrošniške družbe smo se naučili, da ne zaupamo tistim, ki nam obljubljajo dobre stvari. Zato nas novozavezni glagol »evangelizirati« lahko prestraši. Nerodno nam je predlagati našo vero nekemu drugemu, kot da bi poskušali nekaj prodati. Poleg tega pa tako globoko želimo spoštovati druge, da nočemo zbudati vtisa, da jim vsiljujemo svoje ideje ali da jih hočemo v kaj prepričati. To še posebno velja, ko gre za vprašanja glede tako zasebnih stvari, kot je zaupanje v Boga. Toda mar res vemo, kaj Nova zaveza misli z besedo »evangelizirati«?

V grščini ta glagol pomeni »sporočati dobro novico«: nekdo, ki je »evangeliziran«, je pre- prosto nekdo, ki je »ozaveščen, na tekočem«. Glagol se lahko uporablja, ko se sporoča novica o rojstvu, premirju ali izvolitvi novega voditelja. Sam po sebi nima verskega pomena. Pa vendar so prav to besedo, skoraj preveč vsakdanjo, kristjani uporabljali pri oznanjevanju najbolj dragocenega vidika svoje vere – Kristusovega vstajenja. Zanimivo je, da je beseda postopoma izgubila svoje dopolnilo. Ljudje niso rekli »obve-

stiti nekoga o Kristusovem vstajenju«, ampak preprosto »evangelizirati nekoga«. To je bilo tako gotovo zato, da so prihranili čas, ampak ta izguba dopolnila ima tudi globlji pomen.

Oznanjati dobro novico o vstajenju za kri- stjane ni tako, kot govoriti o nauku, ki se ga da naučiti na pamet, ali o modrosti, o kateri se da razmišljati. Evangelizirati pomeni predvsem pričati o spreobrnitvi znotraj, v človeku: zaradi Jezusovega vstajenja se je tudi naše vstajenje že začelo. S svojim neskončnim spoštovanjem do tistih, ki jih je srečal (kar se da razbrati prek del ozdravljenja, ki jih najdemo v evangelijih), s tem, da je prevzel najnižje mesto, da nihče ne bi bil nižji od njega (to je pomen njegovega krsta), je Jezus povrnil vrednost in dostojanstvo vsaki osebi. Še več, Jezus je bil z nami v smrti, tako da bi bili mi lahko bližje njemu v njegovi skupnosti z Očetom. Preko te »čudovite zamenjave« (kot slišimo pri velikonočnem bogoslužju) odkrije-

mo, da nas Bog popolnoma sprejema in nas je vesel ravno takšnih, kot smo. Kristjani prvih stoletij so to povzeli z besedami: »Bog je postal človek, da bi lahko človek postal Bog.«

Evangelizirati tako ne pomeni v prvi vrsti nekemu govoriti o Jezusu, ampak, na veliko globlji ravni, tej osebi ozavestiti vrednost, ki jo ima v Božjih očeh. Evangelizirati pomeni prenašati te besede Boga, ki so zazvenele pet stoletij pred Kristusom: »Drag si v mojih očeh, spoštovan in te ljubim« (Izaija 43,4). Od

velikonočnega jutra naprej vemo, da se Bog ni obotavljal dati vsega, da nikoli ne bi pozabili, kako vredni smo. S svojim vstajenjem nas Jezus neločljivo združuje z Bogom. Nihče ne more več imeti občutka, da je izključen iz te skupnosti. In obenem človeštvo ni več razdrobljeno: od vstajenja dalje pripadamo drug drugemu.

Ali pa lahko nekoga »evangeliziramo« in obenem spoštujemo njegovo svobodo? To, da ljudem kažemo njihovo pravo vrednost v Božjih očeh, dejansko ni

nekaj, kar bi si izbrali – to bodisi »smo« ali pa nismo. Pavel gre celo tako daleč, da pravi: »Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!« Zanj je oznanjevanje neposredna posledica njegove osebne povezanosti s Kristusom. Še vedno pa ostaja vprašanje, kako lahko posredujemo to novico ljudem, ki o Bogu ne vedo ničesar in za katere se zdi, da od Boga nič ne pričakujejo.

V prvi vrsti to storimo s svojo osebno povezanostjo z Jezusom. Pavel je rekel: »Kajti vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste oblekli Kristusa« (Gal 3,27). Evangelizacija nas dejansko vabi, da začnemo pri sebi. O resničnosti vstajenja najprej pričamo s svojim življenjem, ne z besedami: »Da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa postajam podoben njegovi smrti, da tako pridem do vstajenja od mrtvih« (Flp 3,10–11). Preko našega zaupanja in resničnega veselja zaradi zavedanja, da smo ljubljene od vsega začetka, Jezus postaja verodostojen tudi v očeh tistih, ki ga ne poznajo.

Pridejo pa položaji, ko so potrebne besede. Peter to dobro izrazi: »Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas« (1 Pt 3,16). Seveda je potrebno veliko občutljivosti, ko govorimo o tej intimni ljubezni. In včasih je težko najti besede, posebno v položajih, ko je vera brezobzirno postavljena pod vprašaj. Jezus je to dobro vedel in je rekel svojim učencem: »Kadar vas bodo vlačili pred (...) oblasti, ne skrbite, kako bi se zagovarjali ali kaj bi rekli, kajti Sveti Duh vas bo poučil tisto uro, kaj je treba reči« (Lk 12,11–12).

Ker je Jezus samega sebe »oblekel« v človečnost in ker smo mi sami sebe »oblekli« v Jezusa, se nikoli ne bi smeli bati, da ne bomo vedeli, kaj reči. Kristjani smo poklicani, da ne izbiramo tistih, ki jih bomo ljubili, temveč da sprejemamo vsakogar brez razlike – v tem je velikodušnost, ki je ganljiva. Še več, ki vsakogar vključuje v življenje Kristusa. V svojem poklicu služenja delimo svoje »oblačilo« s tistimi, ki jim služimo, v čemer je majhna podobnost z Jezusom, ki je, ko je umil učencem noge, odložil svoje »oblačilo« (Jn 13,4). Predvsem je nesebičnost naših dejanj tista, ki bo govorila za nas in potrjevala besede, ki jih govorimo.

(po spletni strani <http://taize.fr>)

Pogovarjamo se z našimi
duhovnimi asistenti

P. Pepi Lebreht OFM

je duhovni asistent
KB Marijino oznanjenje

P. Pepi, že dve leti si duhovni asistent FSR pri frančiškanih na Tromostovju, bil pa si tudi duhovni asistent na misijonu v Beninu. Kako doživljaš svojo službo tukaj in kakšna je bila tvoja vloga v Afriki?

Hvala za lepo vprašanje. Torej svojo vlogo duhovnega asistenta doživljam predvsem kot spremljanje z molitvijo, da za svoje brate in sestre mašujem, vodim molitev, moja naloga pa je tudi reševanje duhovnega malodušja, če bi bilo kaj takega potrebno. Bratstvo v Beninu je bilo zelo mlado. Tam smo bili veliko bolj angažirani v družbenem življenju, medtem ko to tukaj ni mogoče, zaradi določenih razlogov (npr. starost bratov in sester in drugo). Tu vidim to razliko, ostalo pa je podobno.

Na katerih področjih življenja pa bi morali bratje in sestre FSR poživiti svojo poklicnost oziroma kje je naše mesto v tem prostoru?

To je v veliki meri odvisno od članov. Na splošno lahko rečemo, da so ta področja predvsem varovanje stvarstva, boj za socialno pravičnost v družbi, boj za delavce, ki so izkoriščani, vedno več je ljudi, ki so brezposelni, stiske v družinah, delo z brezdomci ... To so gotovo področja, kjer bi bilo potrebno, da bi dali neki odgovor. To so izzivi, ki nam jih družba daje.

Govoril si o sočutenju z brati in sestrami v bratstvu samem. Kako pristopiti do tistih, ki so se oddaljili ali pa jih je zajelo malodušje, da ne čutijo več tiste prvotne navdušenosti?

Vedno zmagujejo ljubezen, dobrota, želja po tem, da smo skupaj. Večkrat bi se vsi morali vračati k tisti obljubi, ko smo se odločili, da postanemo Frančiškovi. So pa zelo dobrodošle konkretne spodbude, npr. obisk (vedno dva

ali trije skupaj, nikdar sami), pogovor, skupna molitev in čisto preprosto povabilo, torej človeška bližina. Če pa gre za kaj globljega, morda razočaranje ali pa je človek spremenil svoje poglede na življenje in v njem ni več prave volje, potem je zelo težko kaj narediti. Takrat ostane »samo« molitev.

V govoru si poudaril tudi ljubezen do Cerkve in o vključenosti vanjo. Kam bi lahko prinesli Frančiškovega duha oziroma kako bi se lahko še bolj dejavno vključili v življenje Cerkve?

So splošni dogodki, v katere smo vedno vključeni, npr. molitve ali molitvene ure ... V župnijah pa so stvari specifične. Nekje potrebujejo kateheta ali katehistinjo, spet drugje pomoč pri Karitas, tudi animatorje za vodenje skupin, organizacijo otrok ali mladine in še in še. Treba je poznati konkretno stanje v župniji in se dejavno vključiti glede na sposobnosti, znanje, zdravje, starost ... bratov, sester in odgovarjati na te potrebe.

... Na splošno lahko rečemo,
da so ta področja predvsem varovanje
stvarstva, boj za socialno pravičnost
v družbi, boj za delavce, ki so izkoriščani,
vedno več je ljudi, ki so brezposelni, stiske
v družinah, delo z brezdomci ...
To so gotovo področja,
kjer bi bilo potrebno,
da bi dali neki odgovor.
To so izzivi, ki nam jih družba daje.

Vedno zmagujejo ljubezen,
dobrota, želja po tem, da smo skupaj.
Večkrat bi se vsi morali vračati k tisti
obljubi, ko smo se odločili,
da postanemo Frančiškovi.
So pa zelo dobrodošle konkretne
spodbude, npr. obisk
(vedno dva ali trije skupaj, nikdar sami),
pogovor, skupna molitev
in čisto preprosto povabilo,
torej človeška bližina.

Morda še beseda, dve o povezanosti in sodelovanju vseh treh Frančiškovih redov. Kako lahko bogatimo drug drugega?

Gotovo je največje bogastvo v tem, da damo drugemu karizmo, ki je edinstvena za vsak red posebej. Da damo to, kar živimo. Klarise nas bogatijo z molitvijo ter s skritim, globokim življenjem. Mi (prvi red, op. ur.) delujemo bolj apostolsko, v tretjem redu pa nas dopolnjuje in bogatijo s tem, da v svet prinašate Frančiškovega duha. Tako tam, kjer ste, pričujete za Kristusa in za Frančiška. Pomembno je, da se med seboj poznamo, da imamo skupna srečanja, preprosto, da smo skupaj. Tako se bolje spoznamo. Če Duh da in se pokaže potreba za neko akcijo, se lahko obrnemo drug na drugega in vidimo, kaj lahko naredimo. Tako je poznanstvo in druženje osnova, ki omogoča nadaljnje sodelovanje.

Bi rad še kaj povedal bralcem Brata Frančiška?

Veselim se! Vesel sem vas!

Dragi p. Pepi! Tudi bratje in sestre, ki si nas nagovoril na taboru FSR na Planini pod Golico, se te veselimo in se ti zahvalimo za vse misli in spodbude, ki si jih delil z nami in nas nagovarjajo za konkretna dejanja v življenju. Bog te živi!

Pogovarjala se je Mateja Trajbarič FSR

**Darovi za april in maj 2011
za revijo Brat Frančišek**

Dragi bratje in sestre!

Hvaležni smo vam za vaše darove, ki nam omogočajo, da lahko revija Brat Frančišek redno izhaja. Tudi tako pokažete, da cenite naše delo.

Bog pa vidi v srce in ceni naše žrtve, kot je prepoznal dar uboge vdove. Prispevke lahko nakažete na v kolofonu navedeni TRR ali pa nam sporočite in vam pošljemo položnico. Vedno pa smo veseli novih naročnikov!

Emilijan Kvas – 170€
KB Ptuj – 160€
KB Sveta Trojica – 150€
Ivan Mavrič – 50€
n.n. - 50\$
Ivan Kranjc – 30€,
Danica Klofutar – 30€
Monika Kurinčič – 30€
Marija Maučec – 30€
župnija Vojnik – 20€
Lucija Kranjc – 20€
Vladimira Sladič – 20€
Vida Jerič – 20€
Elizabeta Acanski – 20€
Bogdan Vižintin – 20€
Janez Lenci – 15€
Marija Kenda – 15€
Frančiška Bizjak – 10€
Ida Marn – 10€
Marija Kuzma - 5€

»Da bodo vsi eno« (Jn 17,21)

15. tabor pokrajinskega bratstva FSR Ljubljana Skupaj storimo nekaj dobrega za Boga (bl. Mati Terezija)

V soboto, 28. maja 2011, se je na Planini pod Golico dogajal 15. tabor FSR ljubljanske regije. Bil je moj prvi tabor, srečanje Frančiškovih bratov in sester, ki se jim želim za vselej pridružiti, zato sem ga toliko bolj veselo pričakovala.

Lansko jesen sem se pridružila KB Mladi rod v Šiški. Po začetnem navdušenju so se pojavili prvi dvomi, spraševanje: Je to res to, bom zmogla? Po veliki noči je v meni zavladal mir.

Kot nas naš p. Marjan Čuk ob koncu sv. maše pošlje v svet z Božjim blagoslovom in besedami:

»V Gospodu je naša moč. Pojdite v miru,« se počasi (ampak res počasi in bolj včasih) učim prepuščati se Gospodu in prepoznavati njegovo voljo. Seveda predvsem s pomočjo naših dragocenih bratov prvega reda.

Želja, da postanem del veličastne, skozi božjo zgodovino segajoče žive svete družine ljubega Frančiška in mile Klare, se je v tem času malo očistila mene in mojih pričakovanj. Recimo.

In prav teden dni pred taborom je k nam v Šiško, k sv. Frančišku, prišel »Frančiškov in Klarin križ«. Prihodnje leto bo minilo 800 let življenja Klarine karizme, ki ji je Gospod vžgal srce po sv. Frančišku, in v tem jubilejnem letu križ roma in povezuje vse Frančiškove.

V KB Mladi rod smo ga sprejeli v nedeljo in potem je romal med nami. Eno noč je prenočil tudi pri nas doma in bila je pretresljiva bližina. Prišel je v naš hlev in ga posvetil. In nas, mene, pripravil na pot.

Božja previdnost je očitna: tabor je bil prav v cerkvi oziroma župniji Povišanja svetega Križa na Planini pod Golico.

Stat crux, dum volvitur orbis.

Tako smo se torej tiste hladne sobote odpravili iz mesta v višine, v gore.

Oditi iz mesta, doline, na goro, je dobro. Naš Gospod je gore posebej posvetil s svojo milostno prisotnostjo.

Skozi vso božjo zgodovino so se poklicani, tudi sv. Frančišek, umikali na goro, ko so želeli videti Gospoda, ali bolje, ko je se jim Gospod želel pokazati v svojem veličastvu, na mnogotere načine.

Že pot skozi pomladno razcveteno Gorenjsko nas je nagovarjala s Frančiškovo hvalnico stvarstvu. Hribi, pokriti s svežim snegom, in čista zelenina polj, travnikov, gozdov so se nas dotikali, pa čeprav mimobežno, skozi avtomobilsko šipo.

Planina nas je pozdravila z Golico, čisto belo od narcis (beri: snega), kot je duhovito pripomnil neki brat. In s srčno dobrodošlico sester in bratov, ki so nam roke greti s stiski in kozarčki vročega čaja. Travniki pisanega, že tako redko videnega cvetja, zaupljiva bližina para ptičkov liščkov in tresorepk, šumenje vetra v vejah mogočnih macesnov ob pokopališču, veseli smeh in klepet ...

In kot vselej in povsod, nam je (dobesedno) toplo zavetje ponudila cerkva Povišanja svetega Križa. Ob vходу nas je pozdravil Frančišek.

Nismo bili ravno »zakmašno« napravljeni, saj smo šli »v hribe«, a za srečanje z Gospodom smo lahko nadeli čista oblačila svojim, od grehov in slabosti ranjenim dušam. Na voljo je bila spoved

pred sv. mašo in po njej, ki se je začela z akademsko zamudo, pa smo jo toliko težje pričakovali. Z družino Trajbarič je prišel tudi Frančiškov križ pred tabernakelj. In ko smo bili vsi zbrani, se je srce srečanja začelo.

Tik pred mašo so na kor povabili »pevce«, pa sem se odzvala. Tudi tu se je pokazalo, kako dobro je, »če bratje bivajo skupaj«, peli smo tako ubrano, kot je to mogoče le, če smo zares eno.

Peli smo seveda največ Marijinih pesmi, ker je maj pri nas njej posvečen.

Svete maše ne gre opisovati, kakor tudi glasbene. Somaševalo je sedem duhovnikov in bili smo, vsaj meni je bilo tako, enega srca in duha.

Sredi pridige z naslovom in rdečo nitjo tabora MI SMO SOL ZEMLJE je na rešetko na oknu sedla sinička in pela, nad XI. postajo križevega pota. Še en Frančiškov pozdrav.

In nato: blagi mir v spokojni tišini in zaupnem molku pred Najsvetejšim. Slišati je bilo le pritajene korake ter odpiranje in zapiranje vrat spovednic.

V tem času je prišel srčno pričakovani gost, naš misijonar p. Pepi. Zdaj je njegov misijon naša ljuba, lepa, a tako zmedena dežela in Bog ve, ali ni ta misijon težji od tistega v Beninu.

Njegov nagovor zahteva poseben čas in prostor in Bogu hvala zanj (za oba, njega in nagovor)! O njem lahko rečem z evangelistom Lukom in učencema v Emavsu:

»Ali ni najino srce gorelo v nama, ko nama je po poti govoril in razlagal pisma?«

Sledilo je kosilo na skednju. Frančišek bi nas bil vesel. Ne vem pa, ali bi mi zares imeli tisto njegovo »pristno veselje«, ko bi nas bratje in sestre zavrnili.

Toda Bogu hvala zanje in njihov trud: za okusno obaro iz največjega lonca, kar sem jih kdaj videla. Z veseljem smo prihajali po »repete«. Pa sladke mojstrovine domačih gospodinj! In še, v tiste zimske ure, sladke žareče rdeče česnje iz Vipave! Pa topel čaj, žuborenje pogovorov ... Skedenj bil je živ ...

... v pričakovanju neutrudnega Pešca, ljubega Gregorja Čušina.

Ki nas je, nahranjene duhovno in telesno, zbudil in nas spet postavil pred ogledalo. Zato je bil smeh na trenutke malo kiselkast, saj ga ni med nami, ki se ne bi vsaj malo našel med vsemi udeleženci v prometu, teku časa.

In naj je še tako obrabljeno slišati: Minilo je prehitro.

In bilo je milosti polno. Hvaležna sem, da sem smela biti poleg, in najraje bi kar tam ostala.

Toda to je spet tista človeška, ki tudi apostolom ni dala miru, ko so bili Gospodovemu veličastju najbližje. Spomnimo se gore Tabor. Skoraj bi že postavili šotore, pa so šli za Njim, ki je sestopil z gore in ki je sestopil iz svojega veličastva ... k človeku.

Pojdimo torej skupaj, brez strahu v svet, kajti Gospod nam govori:

»Jaz sem z vami vse dni, do konca sveta.«

Brigita

Mi smo sol zemlje

**Pokrajinsko srečanje bratstev
FSR Ljubljana
(Planina pod Golico, 28. 5. 2011)
Preroška vloga FSR v vsakem času**

Sol lahko deluje le, če se jo podari in troši. Zrno soli postane začimba šele takrat, ko se raztopi.

Ni vedno lahko živeti v skladu s krščanskim imenom »sol«. Kako pogosto se počutimo slabotne, neuspešne, utrujene, izčrpane. Ko smo utrujeni, je potrebno, da se povzpnejo na »goro« k Jezusu, da se oddaljimo od vsakodnevnih skrbi in stisk in si pri Njem nabere moč.

Včasih je prav, da se vprašamo: Kdo me danes potrebuje kot sol? Kdo živi neokusno, prazno, pokvarjeno življenje, ki bi ga bilo treba soliti, mu dati moč in okus? Če mi pri tem vprašanju pride pred oči kakšen moški, ženska, otrok, mladenič, sosed, sorodnik, član moje družine – potem postanejo ti moja skrb, današnja naloga, ki mi jo Gospod nalaga.

»Vi ste sol zemlji. Če se pa sol pokvari, s čim jo bomo osolili?« (prim. Mt 5,13). Smo nepopolni in grešni, in to nam more dati strah pred tem, da bi tudi mi postali hinavci. Vendar pa zaradi tega strahu ne odstopajmo. Naš čas ni čas, da bi pred silami teme poklekili. Naš čas je čas za kesanje in za ljubezen, ki nam bo ponovno dal okus soli. Našo družbo moramo spomniti, da ni vse relativno. So vrednote, so resnice, ki jih moramo odkrivati in živeti.

Duhovnost je pristno doživetje Boga in veselja nad evangelijem življenja. Gre za notranjo umirjenost, zrenje Gospoda (kontemplacijo), za mističen odnos do Njega, ki je. Gre za globino odnosa z Bogom, najpristnejši odnos ljubezni do Njega. Pri tem je potrebno prodreti vase, da srce očisti smeti, da pridemo do skrivnosti, brezdanjosti našega človeškega srca, polnega hrepenenja, iskanja, usmerjenosti v več, v neskončno. To naše srce potrebuje Božjo bližino,

Njegovo očiščenje, odpuščanje. To dobiva pri živem Jezusu v njegovih zakramentih (zlasti sv. evharistiji), branju in premišljevanju Božje besede. To notranje življenje naredi, da svet in Cerkev postajata vedno bolj Božja. Da bi to dosegli, ni potrebno iskati vedno nekih NOVOSTI, tudi ne v duhovnem življenju, v vedno novih molitvah ... (v takem razmišljanju o duhovnosti gre večkrat za potrošniški način razmišljanja). Potreben je le skok v globino srca, Gospodovega in našega.

»Za ljubeznijo do našega Gospoda ti priporočam ljubezen do Cerkve, njegove neveste. Vedno se Bogu zahvaljuj, da si sin/hči Cerkve, po zgledu toliko velikih duš, ki so pred nami hodili po tej blaženi poti. Imej veliko usmiljenja do vseh pastirjev, pridigarjev in duhovnih voditeljev. Prosi zanje k Bogu, da se bodo oni sami rešili in bodo rodovitni v podeljevanju rešitve dušam.« Franciškovi bratje in sestre smo poklicani k neprestani graditvi Cerkve z vero, upanjem in ljubeznijo. Če so slabosti v Cerkvi in če se o njih govori, nas to vedno zaznamuje z bolečino, zakaj mi Cerkev ljubimo. V nas je žalost zaradi

greha Cerkve in cerkvenih predstavnikov, ne pa naslajanje nad tem. Sv. Frančišek je tudi videl greh Cerkve in to ga je bolelo ...

Kristus se poistoveti s tistimi, ki verujejo vanj, z vsakim kristjanom. Ko govorim zoper brata kristjana, govorim zoper Kristusa. Zato tudi ni mogoče reči: verujem v Kristusa, a ne želim pripadati Cerkvi. Kristusa ne moremo ločiti od njegove Cerkve. Kakor ni Kristusa brez Cerkve, ni Cerkve brez Kristusa. Res pa je, da je Cerkev težko ljubiti, kadar in kjer je nepopolna. Potrebna je osebna zrelost vere in ljubezni, da bi mogli Cerkev ljubiti kljub njenim napakam. Zrele vere, ki zaupa, da Kristus deluje v Cerkvi in po Cerkvi kljub njenim napakam in grehom.

Kot v medčloveških odnosih delamo prehod od zaljubljenosti k pravi ljubezni, ko smo sposobni človeka ljubiti takšnega, kakršen je, tudi s pomanjkljivostmi, napakami in grehi. To je znamenje zrele, prave ljubezni. Pri tem nam veliko pomaga tudi zavest o lastni grešnosti in nepopolnosti. Bolj ko se je človek sposoben soočiti z lastnimi nepopolnostmi, lažje sprejema nepopolnosti drugih. Papež Janez XXIII. je rekel: Zelo rad sem usmiljen z drugimi, ko vidim, kako je Bog z mano usmiljen. Po ljubezni do Cerkve, takšne, kakršna je, torej nepopolne, se preverja naša ljubezen do Kristusa. Franciškovi bratje in sestre torej želimo biti del Cerkve, jo ljubiti, dejavno sodelovati pri njenem življenju, delu, molitvi, jo graditi. Če te ljubezni ne bi imeli, bi bili podobni možu, ki bi zatrjeval svoji ženi, da jo imam rad, a ne bi ničesar storil za družinsko življenje. Če bi se oddaljili do Cerkve, bi se oddaljili od Kristusa, od skrivnosti živega Boga. Pristna vera je torej vedno osebna in skupnostna hkrati. Osebna vera se preverja in dopolnjuje v skupnosti. Osebna vera raste in se napaja ob veri krščanske skupnosti (župnije kot temeljne oblike Cerkve in drugih cerkvenih skupnostih). V cerkveni skupnosti se učimo živeti in izkušamo ljubezen med kristjani, poslušamo Božjo besedo, prejemamo svete zakramente.

Zemeljska Cerkev je v močni duhovni edinstvo z nebeško Cerkvijo, Cerkvijo vseh svetnikov, Cerkvijo večnosti. Ta Cerkev je neuničljivo sveta, ker pripada Kristusu, ker svojo pravo identiteto nenehno prejema od njega: »Kristus je vzljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe, da bi jo posvetil, ko jo je očistil s kopeljo vode z besedo, tako da bi sam postavil predse veličastno Cerkev, brez madeža, gube ali česa podobnega, da bo sveta in brezmadežna« (Ef 5,26-27).

Zadnjič je nekdo dejal, da potrebujemo novega Frančiška Asiškega, ki se je že pred več kot 800 leti odpovedal vsemu posvetnemu bogastvu in po Božjem klicu: »Frančišek, ali ne vidiš, da se moja hiša podira? Pojdi in jo popravi!«, začel popravljati cerkev. Fant se je v mladostni zagnanosti sprva kar fizično lotil pozidave porušene lokalne cerkvice, kmalu pa spoznal, da je popravila potrebna Cerkev kot organizacija, kot duhovna zgradba. Tudi zdaj je tako.

Marie Dominique Philippe je v knjigi V srcu ljubezni zapisala: »Samo ranjeno srce zna resnično ljubiti, ljubiti v globini, to pomeni zvesto ljubiti. Ljubezni, ki je vsa vesela, pogosto manjka globina. Potrebna je ta ranjenost, da ljubezen lahko napreduje ...« In sv. Janez od Križa pomenljivo razmišlja: »Ko se poleno približuje ognju, spušča "solze" (tekočino), ki so v njem.« Naš Bog je namreč uporabljajoči ogenj (5 Mz 4,24; Heb 12,29). Ko se hočemo približati

Bogu, se moramo odtrgati od preveč posvetnih želja, kar povzroča odrešilno trpljenje in solze. Zato Jezus pravi: »Blagor tistim, ki jočejo, zakaj potolaženi bodo« (Mt 5,5). Ta tretji blagor nas torej povezuje z darom spoznanja, ki nam daje pravo sodbo o ustvarjenih stvarnostih: kdor ustvarjene stvari malikuje, kdor vanje stavi svoje upanje, ta se obrača od Boga. Treba jih je videti le kot preprosto pot, ki nas vodi do Boga, namesto da bi iz njih napravili cilj našega življenja. Včasih za to spoznanje potrebujemo veliko časa. To od nas zahteva odtrganje, ločitev, kar nam povzroča točenje solz. Vendar pa je ta rana za nas tolažba in nam zagotavlja blaženost. Koliko notranjega trpljenja je premo sorazmernega z našo neurejeno ljubeznijo do sveta in še zlasti s prevelikim zaupanjem, ki ga stavimo v naše zemeljske varnosti in talente. Pogoj za upanje pa je v resnici ubožstvo, kajti le Bog nam lahko vse da.

V tem duhu tudi spoznavamo, da moramo biti veseli, vendar v Gospodu, ne v duhu sveta.

Kakor človek ne more služiti dvema gospodarjema hkrati, tako ne more istočasno ugajati svetu in ugajati Bogu. Naj torej veselju v Gospodu zmaguje, naj vedno bolj raste veselje v Gospodu, posvetno veselje pa se manjša, dokler ne izgine. To pomeni: zares se veselite v službi resnice in ne krivice. Veselite se v upanju na večno življenje in ne v krhkem blesku napuha. Gospod je blizu, ne bodite v skrbeh (sv. Avguštin).

Bog človeku pošilja izzive. Tako je bilo v noči cvetne nedelje leta 1212 tudi v Assisiju, ko je sv. Klara odgovorila na izziv, ki je za vedno spremenil njeno življenje. Drznila si je prisluhniti Božjemu navdihu, drznila si je sprejeti evangelij za svoj edini zaklad, drznila se je okleniti videnja življenja, ki ga je predlagal sv. Frančišek.

Klara zapušča dom, ne da bi vedela, kaj se bo zgodilo. Tvega vse in zaupa v prihodnost, osnovano na Božjih obljubah. Sv. Klara ZRE samo Jezusa, ne odvrta oči od njega, ne zanaša se samo nase, njene oči in srce uprte vanj, zato se ne spotakne, ne utone v morju (v zlu tega sveta, nasprotovanju, strahu in trepetu). V sv. Klari vidimo uresničeno povabilo: Tvegaj vse zaradi Kraljestva. Le kaj naj bi bil v mojem življenju prvi korak, ki ga moram narediti, ki ga moram tvegati?

Vse milosti in blagoslove, veliko veselja v Sv. Duhu, da smo Gospodovi in da nas Frančiškov način življenja sv. evangelija odrešuje in navdušuje.

P. Pepi Lebreht OFM

Vtisi udeležencev na taboru na Planini pod Golico 28. maja 2011

G. France Urbanija

G. France, vi ste kot škofijski duhovnik tudi član duhovniškega bratstva FSR. Kako občutite današnji dan, ko je toliko vaših bratov in sester zbranih na tem lepem kraju, pod objemom gora?

Zelo lepo. Tu gori je res čudovita narava, na »sveže oprana«, vse je lepo in čisto. Na misel mi prihaja stavek: »Operi me, Gospod in bolj kot sneg bom bel ...« Kako lep je pogled na Golico, ki je pobeljena s snegom ... Kratkotermalo mi »brni« v srcu in sem vesel. Posebno pa sem vesel otrok in mladih, kar nekaj vas je! Bogu hvala!

Kaj vas pritegne in nagovori pri Frančišku?

Upam, da isto, kar je nagovorilo sv. Frančiška. Ko bi ljudje vedeli, kako me ima Bog rad! Ravno ob takšnih srečanjih to še posebno doživljam. Tako se zavedam, da je tudi za mojega brata, ki ga srečam, Kristus umrl na križu, tako kot zame. Kar prineslo me je v objem Frančiškovega tretjega reda. Ko sem se odločil za duhovnika, sem imel veliko skušnjavo, da bi šel k frančiškonom. Moj »greh« je bil v tem, da sem se bal, da ne bom več mogel hoditi v gore. Zdaj pa vidim, da moji Frančiškovi sobratje duhovniki kar pogosto zahajajo v gore. Je že prav tako. Jaz pa sem v tretjem redu tudi srečen!

S. Marta Hribovšek FSR, KB Kamnik

Na današnje srečanje nas je prišlo sedem, od teh je Božena simpatizerka, ki se je našega rednega srečanja že nekajkrat udeležila. Danes pa je prišla sem, da bi začutila utrip bratstva. Po prvih vtisih vidim, da ji je zelo všeč,

predvsem preprostost. Tudi sama zelo rada pridem na ta srečanja, pravzaprav vedno bolj, ker se tudi med seboj čedalje bolj poznamo. Spominjam se, da sem se na začetku mojega življenja v bratstvu počutila zelo izgubljeno. Zdaj pa vedno bolj čutim pripadnost tej veliki družini, saj se radi srečamo, se pozdravimo, objamemo, pogovorimo, se obogatimo ...

Martin, 7 let

Martin, kaj si danes počel?

Najprej sem pri maši ministriral. Ko je bila monštranca, pa sva šla z bratom v delavnice. Tam smo izdelovali lutke. Naredil sem dva ministranta, enega župnika, mašne pripomočke in zajca.

Te je kaj motilo, da je ves dan deževalo?

Ne, nič. Z mlajšim bratcem sva skakala po blatni in sva se lovila. Raziskovali smo skedenj. Tam so bile klopi in luči. Jedli smo kosilo. Bil je tudi Gregor Čušin, ki je zelo zabaven. Na koncu je župnik Urbanija delil kruh. Zame ga

je zmanjkalo, pa mi je dal prazno škatlo. Doma bom iz nje naredil gasilsko čelado.

Matej, 3,5 leta

Skakal sem po stopnicah, enkrat pa mi je spodrsnilo in sem padel na tla. Sem jokal. Oči me je potolažil in umil. Potem sem šel še enkrat z bratcem in nisem več padel.

S. Ivana Šranc FSR, KB Jesenice

V našem bratstvu smo se zelo veselili tega srečanja. Moji bratje in sestre so imeli kar veliko dela s pripravo tega srečanja. Sama sem že dolgo v KB Jesenice. Zelo rada hodim na srečanja. Frančišek mi je všeč, saj začutim

pri njem neko drugačno podobo Cerkve. Ta duhovnost daje globlji smisel mojemu življenju, več požrtvovalnosti. To, da smo si bratje in sestre, pa je čisto izjemno in najlepše!

Leon, 9 let

Leon, s kom si prišel sem na Gorenjsko?

Prišel sem z babico. Saj sem bil že večkrat z njo.

Poznaš sv. Frančiška? Kaj ti je všeč pri njem?

Da je bil dober. Vse stvari, ki jih je imel, je delil z ubogimi. Pa vesel je bil.

Si Frančiškov otrok?

Ja, v Sostrem sem že dve leti pri FO.

Kaj ti je bilo danes najbolj všeč?

Najbolj, ko je govoril Gregor Čušin, tudi delavnica, kjer smo delali lutke. Naredil sem volka in fantka.

S. Zofka Zavrl FSR, KB Sostro

Večkrat pridem na tabor. Vedno mi je všeč. Nikoli mi ni žal, da grem. Največ mi pomeni druženje in da imamo skupaj mašo. Zelo lep je bil govor p. Pepija. Všeč mi je bilo, da je govoril o dobrotah, da moramo skrbeti

drug za drugega in za vsakega, ki je v stiski, duhovni ali materialni. Letos je bil posebno lep program in izredno lep kraj je to. Škoda le, da je bolj mraz.

P. Mari Osredkar OFM

Mislili smo, da bomo gledali spomladanske narcise, pa smo prišli v zimsko pokrajino. Ampak vseeno nam je bilo lepo!

Zakonca Marinka in Zoran Kenda FSR

Prihajata iz župnije, ki je ne upravljajo Frančiškovi bratje. Kako lahko vaše bratstvo (KB Tolmin) živi Frančiškovo karizmo?

Zoran: Težko!

Marinka: Spominjam se začetkov. Bila sem zelo mlada, ko sem prišla v Frančiškov svetni red. Imela sem 20 let in takrat je bil v Tolminu g. Anton Štrancar. Bilo nas je kar nekaj mladih in gospod je bil navdušen Frančiškov brat. Zelo lepo nas je vpeljal v to skupino. Pod njegovim vodstvom smo rasli v Frančiškovem duhu. Ko sem se poročila, sem povabila zraven tudi svojega moža. Bilo nas je več parov in g. Štrancar se je odločil, da bi to bila zakonska skupina v okviru FSR.

Zoran: Nekaj časa je bila to kar kombinacija zakonske skupine in Frančiškove duhovnosti.

Ste bili vsi zakonci, ste imeli tudi zaobljube v FSR?

Marinka: Ja, večinoma smo bili po parih in vsi smo imeli zaobljube.

Zoran: Treba je povedati tudi to, da je bila na začetku tudi starejša skupina FSR.

Ste imeli skupna srečanja?

Marinka: Ne, bili smo posebej. Starejša skupina je bila zelo močna. G. Štrancar pa je želel ustanoviti še mlajšo skupino.

Zoran: Vmes smo poskušali imeti skupna srečanja, pa ni šlo. Starejši so imeli čisto svoj način poteka srečanja.

Ste bili prav drugo bratstvo ali ste bili »podmladek« starejših?

Marinka: Ne, mi smo bili čisto za sebe. To je bilo pred 30 leti in takrat še ni bilo nič organizirano. Bili smo skriti.

Zoran: Najprej smo se srečevali v neki skromni sobici na podstrešju.

Marinka: Ko pa je g. Štrancar odšel, se je tudi starejša skupina krčila, predvsem zaradi starosti. Pokazala se je potreba, da smo se združili in nastala je ena skupina, a od starejših jih je prišlo zelo malo. Res so bili mnogi bolni in onemogli, a nekateri, ki bi lahko hodili, so odpadli, čeprav bi lahko bili z nami. Po tem sem videla, da je težko biti skupaj. Oni so bili navajeni večinoma molitve, mi pa smo želeli imeti še drugačna srečanja, razmišljanja ...

Zoran: Kmalu se je tudi v Sloveniji začelo ponovno oživljanje FSR in tudi mi smo takrat formalno ustanovili bratstvo. Imeli smo celo Frančiškove otroke, pa je to žal ugasnilo.

Kako so potekala vaša srečanja v tistih začetkih?

Marinka: Vodil je večinoma gospod. Najprej je prebral odlomek iz Svetega pisma, ga kratko razložil in nato je stekel pogovor. Potem smo prebrali nekaj iz življenjepisa svetega Frančiška. G. Štrancar nas je zelo vzpodbujal, naj se povežemo kot skupina. Govoril je: »Če boste kot skupina držali skupaj, boste obstali. Največ je vredno prav to, da ste v skupini.« Skupina daje neko trdnost in moč, da se radi vidimo, se obiskujemo. To nam je vedno priporočal.

Ste ga ubogali?

Marinka: Ja, smo ga ubogali in še danes radi to delamo.

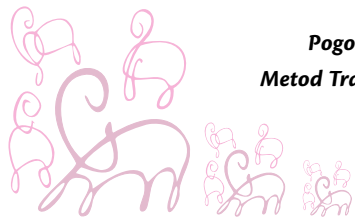
Udeležila sta se tudi duhovnega kapitlja v Kančevcih. Sta bila prvič in kakšni so bili vajini vtisi?

Marinka: Ja, do sedaj še nisva bila, zato sva se tudi odločila, da prideva in da naši skupini posredujeva to izkušnjo.

Zoran: Videla sva »nove prijeme« dela po skupinah, v delavnicah.

Marinka: Zanimivo je bilo to, kako človeku pomagaš, da se odpre in spregovori. Tudi v skupini se moramo v tem smislu zelo truditi. To se mi zdi dobra izkušnja za naprej.

*Pogovarjal se je
Metod Trajbarič FSR*

»Če boste kot skupina držali skupaj, boste obstali. Največ je vredno prav to, da ste v skupini.«
g. Anton Štrancar

Pobožnost križa in luči pri Novi Štifi

Na cvetno nedeljo se je pri sestrah klarisah v Nazarjah začelo jubilejno leto ob osemstoletnici ustanovitve reda klaris. S tega praznovanja smo k Novi Štifi prinesli dar sester klaris – asiški križ in Klarino svečo. Na povabilo brata Marijana Cvitka je France Mihelič iz Kota naredil podstavek za križ, ki dviga naš pogled na Božjo svetinjo Frančiškovega reda. Pred tema svetima znamenjema smo začeli pobožnost Križ in luč.

Na velikonočni ponedeljek je brat Mihael Ambrožič predstavil Frančiškovo in Klarino duhovnost ter razložil ikono križa iz sv. Damijana. Vsak dan smo se zbrali k molitvi rožnega venca. Molili smo tudi devetdnevno Božjega usmiljenja in potapljali v Jezusovo srce neverne, duhovnike in redovnike, bolne in trpeče ter vse, ki trpijo zaradi vojne ali so jih prizadele naravne nesreče.

Molili smo tudi po namenu sester klaris, saj so nas spremljale besede matere opatinje s. Katarine M. Ambrož: »Ko boste nosili podobo Križanega, ki je spregovoril Frančišku, naj popravi Njegovo Cerkev, ko boste nosili Klarino luč po vaših skupnostih, bomo tu molile, molile za vas, dragi bratje in sestre, ki se trudite sredi sveta, da bi prižgali Božjo luč, da bi bili sredi sveta ogledalo, v katerem se zrcali podoba Križanega.

S sv. Klaro se potrudimo, da bomo toliko časa zrlj svojega križanega Gospoda in o njem premišljevali, da ga bomo vzljubili iz vsega srca, ter želeli in hoteli posnemati« (Zbornik simpozija o sv. Klari).

Spomnili smo se tudi s. Imakulate Marije Kozina, ki je bila doma iz naših krajev, iz Zapotoka. V red sester klaris

je stopila po čudežnem ozdravljenju. Zbolela je za tifusom in sedmi dan devetdnevne v čast Srcu Jezusovemu ozdravela. Sestra Imakulata je ob podobi svete Klare tudi naša priprošnjica, saj je umrla v sluhu svetosti.

Božjemu Usmiljenju smo izročali vse pokojne brate in sestre prvega, drugega in tretjega reda in rezbarja Draga Koširja, ki je leta 1994 naredil kip sv. Klare, ki stoji v cerkvi Marije Vnebovzete ob svetem Frančišku in sv. Elizabeti kot znamenje življenja in zaupanja FSR našega časa. Posebej smo molili tudi za beatifikacijo božjega služabnika, blaženega Janeza Pavla II.

Svetost je edina sila, ki lahko spremeni svet. Frančišek in Klara sta postala sveta pred osmimi stoletji, Slomšek v devetnajstem stoletju ...

Danes je naš čas, bratje in sestre, moj in tvoj. Z novo zazrtostjo v Kristusa in z novo močjo ljubezni in vere živimo z Njim in zanj, z veseljem in hvaležnostjo, ker Mu smemo in moremo služiti, ker Ga smemo in moremo ljubiti, z vso navdušenostjo

pričujemo zanj, čigar so časi in vekovi, ki živi in kraljuje na veke.

Pred asiškim križem in Klarino prižgano svečo je bila vsak večer zbrana le mala čredica (zato so se molitve udeležile sestre iz Kranja, Škofje Loke in Kočevja), a vendar smo vsi čutili ljubezen Božjega srca, ki se razodeva v prerokih in svetnikih, ki nas vabijo k trdni veri in zaupanju (sv. Frančišek, sv. Klara, sv. Ludvik Montfortski, blaženi Janez Pavel II. ...)

S sv. Klaro smo se zahvaljevali Vsemogočnemu Bogu za dar življenja, odrešenja in poklicanosti, za molitev in kontemplativno življenje sester klaris v Nazarjah in v Dolnicah.

Potem, ko mi je Najvišji nebeški Oče po svojem usmiljenju in milosti razsvetlil srce, da sem začela delati pokoro po zgledu in nauku našega blaženega očeta Frančiška, kmalu po njegovem spreobrnjenju, sem mu skupno z nekaj sestrami, ki mi jih je Gospod dal kmalu po mojem spreobrnjenju, prostovoljno obljubila pokorščino, v skladu z lučjo milosti, ki nam jo je Gospod dal s svojim čudovitim življenjem in naukom (Klarina Oporoka, 24-27).

Zadnji dan smo zaključili s Klarinim blagoslovom. Luč sv. Klare je ostala prižgana in bo svetila skupaj s s. Favstino Kowalsko, s sv. Frančiškom in blaženim Janezom Pavlom II. kot luč Božjega usmiljenja, ki prežari vsako temo, ki premaga greh in smrt, mlačnost, tesnobo, zlo in strah. Bogu hvala za vsa tista srca, ki so goreča v molitvi in imajo odprte oči za znamenja časa.

V soboto, 31. aprila je asiški križ in Klarino luč sprejelo KB Sv. Lenart iz Novega mesta.

Srečanje z bratom Tilnom in sestrami FSR je bilo prisrčno in toplo. Sijali so žarki sonca z neba in žarki sonca srca Božjega usmiljenja, ne samo na Marijino svetišče, ampak tudi v svetišče naših duš. Zaupajte in verujte, naša Cerkev je svetlejša, če dopustimo, da vstali Gospod s svetniki in blaženimi popravlja naše razmajane zidove.

Stanka Mihelič

Festival Frančiškovih otrok in mladine 2011

Sobota, 14. 5. 2011, to je bil en prav poseben dan, le zakaj? Zaradi Frančiškovega festivala, ki je letos potekal na Primor-

skem v Vipavskem Križu. Vsakoletni festival Frančiškovih otrok in mladine je dogodek, ki povezuje vse skupine Frančiškovih otrok (FO)

in mladine (FRAMA) iz celotne Slovenije. Na ta dan skupaj veliko pojemo, se nasmejimo, igramo in tudi obhajamo sveto mašo.

Zbiranje skupin in otrok je potekalo do 9.00. Parkirišče je bilo urejeno pred vzponom do Vipavskega Križa, od koder smo pot nadaljevali peš. Med potjo pa so nas čakale različne preizkušnje, v katerih smo se mogli pomeriti predvsem v različnih spretnostih, kot na primer v hoji nazaj po deblu, ... Program se je pričel okrog 10.00, začetek pa je zaznamoval krajevni bend Vozel, ki nas je spremljal skozi celoten festival in nam ga polepšal. Sledile so predstavitve skupin iz različnih mest po Sloveniji. Predstavitve so bile zelo pestre in polne

nasmejanih obrazov. Kot smo seveda pričakovali, je bilo največ otrok iz Sostra pri Ljubljani in od Svete Trojice v Slovenskih goricah. Potem nas je pričakalo okusno kosilo, ki so ga pripravile prijazne mame. Nato smo imeli na razpolago veliko različnih delavnic, kjer smo se lahko likovno, pevsko in športno udeleževali, na voljo pa je bilo tudi mini lutkovno gledališče in hkrati delavnica. Ponovno smo se zbrali po matičnih skupinah, kjer smo sestavili uvode, prošnje in zahvale in s tem tudi sami prispevali k lepšemu srečanju z Jezusom. Maša je bila zelo živahna in obarvana z otroškim petjem. Bila je edinstvena, saj jo je bend še posebno popestril in naredil zanimivo. Pri darovanju pa smo pred oltar prinesli pokrovčke in s tem Jezusu simbolično darovali našo solidarnost. Ker nam je sladkorja v našem telesu začelo primanjkovati, so nas po maši čakale na dvorišču sladkarije in pecivo, ki

smo ga Frančiškovi otroci že prej sami spekli in ga prinesli na festival. Po zelo lepem dnevu, ki je bil poln dogodivščin in sonca, smo se žal morali raziti in se vrniti proti domu.

Veselimo se že ponovnega snidenja!

Filip Breznik, animator FO – Maribor

Napovednik dogodkov

JULIJ 2011

- 6. – 24. julij **Vipavski Križ:** izkušnja poklicnosti za fante: Gospod, kaj želiš, da storim?
- 10. – 16. julij **Vipava:** Frančiškov tabor za otroke
- 17. – 23. julij **Kančevci:** ADAM, duhovni tabor s tečajem angleškega jezika za otroke
- 19. – 25. julij **Assisi:** romanje za mlade z brati kapucini: prePROSTOST življenja

AVGUST 2011

- 29. julij – 6. avgust **Assisi:** romanje s kolesom za mlade z brati kapucini

SEPTEMBER 2011

- 3. september **Piran:** volilni kapitelj FO in FRAME

OKTOBER 2011

- 1. oktober Narodno srečanje odgovornih za vzgojo, predsednikov in duhovnih asistentov FSR
- 20. – 23. oktober **Assisi:** romanje postulantom, novincev in vzgojiteljev FSR

NOVEMBER 2011

- 4. – 6. november **Kančevci:** duhovne vaje za sestre in brate FSR

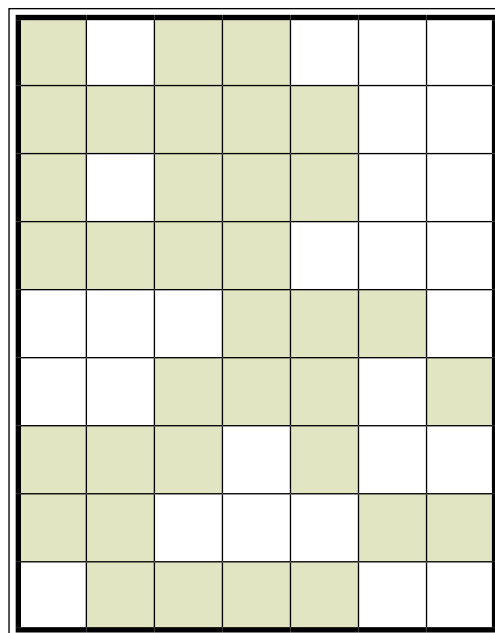
Nagradna zlogovna izpolnjevanke

S pomočjo po abecednem redu podanih zlogov sestavite 9 besed, ki jih zahtevajo opisi, in jih vpišite v lik. Na označenih poljih boste v vodoravnih vrstah dobili francoski pregovor, ki je v povezavi z dobrodelnostjo.

AR – BRO – CA – DE – DE – DIST – DO
 – GAR – GAT – KI – LEC – LE – LJA – LJE
 – MI – MO – NAL – NE – NE – RAL – RI
 – SE – SLI – TA – VE – ZE

1. veselost, stanje prijetne vznemirjenosti, ki se izraža v smehu, petju, živahnosti, 2. plinasta, tekoča ali trdna snov, nastala v naravi, rudnina, 3. skladišče orožja in vojaške opreme, orožarna, 4. lastnost dobrega, dobronarčnega človeka, 5. kdor je izbran in pooblaščen za zastopanje določenih interesov, odposlanec, 6. sedmi dan v tednu, namenjen zlasti počitku, 7. kisl pijača, zlasti vino; tudi rastlina s kolenčastim stebлом in zelenkastimi ali rdečkastimi drobnimi cveti, 8. vojak ali pripadnik garde, 9. kdor umori človeka.

sestavila: ga. Frančiška Pavlič

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi:
 »Slinček, zmaj, brod – **ZA DOBRA DELA NIKOLI NE ZMANJKA ČASA**«.

Na uredništvo je prispelo 28 pravih odgovorov.
 Hvala vam za prizadevanje!

Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:

1. nagrada: **Helena Janša**, Ljubljana;
2. nagrada: **Alma Prijon**, Log pod Mangartom;
3. nagrada: **Marija Jenko**, Cerklje.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 5. avgusta 2011. Tokratne nagrade so:

1. nagrada: Christian Gostečnik, Neprodirna skrivnost intime;
2. nagrada: Aco Jerant, Umbrijski biser 2;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Umazano perilo

(Ne)pravičnost v sodobni oblačilni industriji

Ste se kdaj vprašali, kakšna je razlika med oblačilom z »znamko« in običajnim? Mladini pogosto prva prinaša ugled, status, pripadnost. Starejši bomo ponavadi prisegali na »firme«, ker menimo, da so oblačila kvalitetnejše izdelana, da je material boljši, da so barve neškodljive zdravju ... Pa je res tako?

Ta članek sem pripravil po odlični spletni strani <http://dirty-clothes.com>, na kateri študent likovne pedagogike Rok Klemenčič za svojo diplomsko nalogo skuša mladim predstaviti problem modne oblačilne industrije. Če imate možnost, si jo oglejte!

Globalizacija, torej prost in poceni pretok dobrin (ter ljudi in idej) po vsem svetu, pomeni velike spremembe tudi v proizvodnji oblačil in obutve. Marsikdaj, pa naj se to sliši še tako

protislovno, oblačila, ki se izdelajo in prodajajo v Združenih državah, peljejo na Kitajsko samo – pakirat. Ker se to bolj izplača. Še raje pa seveda ugledno ameriško podjetje, ki večinoma nima kakšne posebne strasti do proizvodnje oblačil, pač pa ima za cilj dobiček, kar celo proizvodnjo vzpostavi kje na Daljnem vzhodu. Tam je delovna sila nepredstavljivo poceni, delovne inšpekcije praktično ni (ali pa jo je mogoče z majhnimi denarji), delovni standardi so lahko

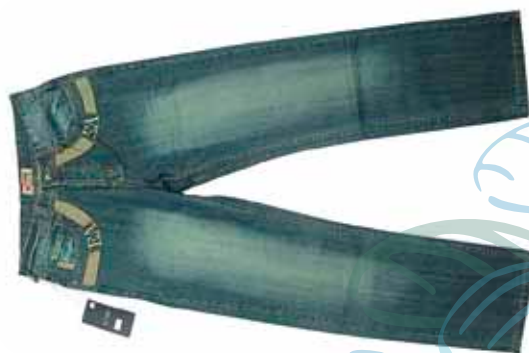
nizki ... Če pa se ljudje preveč upirajo nepravilnemu ravnanju, se »imenitna« firma pač umakne in odide drugam, kjer so pripravljene prenašati takšno ravnanje. V »nerazvitem« sve-

tu je povpraševanja po poceni delovnih mestih vedno dovolj. Zaradi pritiska se večinoma ljudje sploh ne postavijo po robu takšnemu izkoriščanju. Še huje, pogosto ga tiho tolerirajo tudi država in državni organi, saj imajo tudi oni od njega korist oziroma so zastrašeni. Pogosto delavci v takšnih tovarnah delajo po deset ur in več, mnogi prenočujejo kar v

takšne, ki so še posebno šibki in se ne zavedajo svojih pravic in dostojanstva (mlajše ženske). Kdor se ne pokori trdemu delovnemu režimu ali dvigne glas za pravice, takoj izgubi službo, deležen pa je tudi telesnega ali spolnega nasilja. Formalno sicer to ni suženjstvo, mu je pa na moč podobno. Posebna ironija je, da je največ takšnih obratov in takšnega ravnanja ravno na Kitajskem, kjer naj bi vladali delavci – pa je žal

improviziranih kolibah v bližini delovišča, ne poznajo stvari, kot sta dopust ali bolniška. Nemaikrat so prisiljeni delati celo doma. Mnogokrat delodajalci nalašč zaposlijo

podobna delovnim taboriščem iz druge svetovne vojne. Država v hlepenju po dobičku in delovnih mestih v njih ponavadi ne zahteva upoštevanja delovne zakonodaje, celo policija pogosto nima vstopa tja.

A takšne stvari niso zgolj težava Daljnega vzhoda, tudi Slovenija je v marsičem »v razvoju«, čeprav v zadnjih letih vse bolj stopa na drugo stran (tudi slovenska tekstilna podjetja že dajejo izdelke šivati na Kitajsko). Kakšne pa so razmere

v naših proizvodnih halah, recimo v Revozu, Muri in drugih? Če povzdignemo glas in skušamo ravnati odgovorno, ne delamo le za blagor kakšnih daljnih narodov, temveč za svojega soseda, soseda.

Druga plat »firm« v našem življenju pa je njihova javna podoba, ekonomisti govorijo o »blagovni znamki«. Danes smo že čisto navajeni, da mleko ni samo mleko, ampak je tako od Pomurskih ali Ljubljanskih mlekarn. Da je jogurt lahko Danone ali Mu. Da so oblačila Mura, Levis ali pa s tržnice. V ozadju blagovnih znamk je ideja, da lastnik te znamke jamči za izdelek in njegovo kvaliteto. Saj je tre-

prevladala trda kapitalistična logika in je tako ideja o komunistični enakosti vseh zgolj »opij« za izkoriščane množice. Ob vsem tem si lahko mednarodne korporacije v veliki večini umijejo roke, saj niso one neposredno zatiralke, pač pa so to njihovi kooperanti. A če bi v resnici kaj dale na svoje ime in kakovost, si tako nepravilnih kooperantov ne bi izbirale in jih s tem ne bi ustvarjale. Večina takšnega dela poteka v t. i. izvozno prodajnih conah, območjih, ki jih države v razvoju razglasijo za proste davkov, da bi privabile tuje vlagatelje. Ta območja, ki lahko merijo tudi več tisoč kvadratnih kilometrov, so

JUST DO IT

ba priznati, v času Jugoslavije so imele domače čokolade okus po milu, avstrijske pa takega, kot je treba. In Mercedes se pač drugače pelje

kot Dacia. A mnogokrat cena, ki jo plačamo za boljšo kvaliteto, nikakor ni sorazmerna. Pravzaprav čedalje manj. Podjetja so namreč ugotovila, da se jim bolj splača vlagati v (agresivno) oglaševanje kot pa v resnično kvaliteto izdelkov. Vsaj kratkoročno.

Dolgoročno pa se potrošniki pač ne pustimo speljati na led več kot enkrat. Če smo seveda pozorni na resnično kvaliteto izdelka, ko ga

uporabljamo, in ne zgolj uživamo v slavi, ki ga obdaja (kar vsekakor velja za »vrhunsko oblikovalsko modo«, kjer so še vezalke po 100 evrov). Se bodo pa vedno našli takšni, ki bodo nase navlekli tudi najbolj obupne, nekvalitetne in celo neestetske obleke zgolj zaradi napisa ali logotipa, ki se šopiri na njih. In s tem skušali kazati svojo večvrednost, uspešnost ali izjemnost. V resnici pa s tem pokažejo svoje skrajno pomanjkanje dobrega okusa, pa tudi pomanjkanje solidarnosti, saj bi lahko z denarjem, ki bi jim ostal, če si ne bi kupovali statusa z oblačili, lahko pomagali ubogim (in si s tem zaslužili neki drug, pomembnejši »status«).

Dobro je, da se osveščenost glede blagovnih znamk počasi uspešno širi. Tako bomo sčasoma lahko od blagovnih znamk in njihovih proizvajalcev zahtevali, da res jamčijo za kakovost, ki jo (pre)plačamo. Obenem pa tudi, da jamčijo, da so izdelki nastali v spodobnih delovnih razmerah, da se upoštevajo okoljski standardi, da so delavci za svoje delo pošteno plačani. Če se nas bo dovolj za to prizadevalo, se razmere lahko spremenijo. Vsekakor je lepše nositi pulover, ki je nastal iz ljubezni in strasti do dela, kot pa v izkoriščanju. To je pravzaprav neprecenljivo.

Po spletni strani <http://dirty-clothes.com> povzel br. Jernej

Tomaž Čelanski

Življenje svetega Frančiška 34

DRUGI DEL

10. poglavje

O žalovanju gospa pri sv. Damijanu in kako je bil s hvalo in slavo pokopan

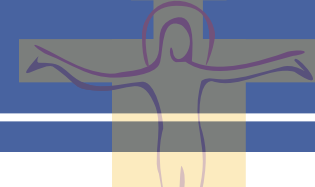
116. Bratje in sinovi, ki so prišli skupaj z množico ljudstva iz bližnjih mest, ki se je veselila, da bo zraven pri tako velikih slovesnostih, so vso tisto noč, ko je sveti oče umrl, preživeli med božjimi hvalnicami, da je bilo zaradi sladkega petja in sijaja svetilk videti, kot da bi bedeli angeli. Ko se je zdanilo, je prišla množica iz asiškega mesta z vso duhovščino, vzeli so sveto telo s kraja, kjer je umrl, in ga med himnami in hvalnicami ob donenju trobent častno prenesli v mesto.

Posamezni so jemali oljčne veje in veje drugih dreves, svete ostanke so slovesno spremljali, pomnožili so število sveč in z visokodonečimi glasovi opravljali dolžne hvalnice. Ko so sinovi nosili očeta in je čreda, ki jim je sledila, spremljala pastirja, ki je hitel k Pastirju vseh, so prišli do kraja, kjer je sam najprej zasadil red svetih devic

in ubogih gospa. Tam so ga odložili v cerkev sv. Damijana, pri kateri so bivale omenjene njegove hčere, ki jih je pridobil za Gospoda. Odprli so majčkeno okno, skozi katero so se ob določenih časih Kristusove dekle običajno obhajale z zakramentom Gospodovega telesa. Odprli so tudi skrinjo, v kateri je bil skrit zaklad nadnebeških kreposti, v kateri so maloštevilni nosili njega, ki je običajno nosil mnoge. In glej, gospa Klara, ki je bila resnično slavna po svetosti svojih zaslug, prva mati drugih, ker je bila prva sadika tega svetega reda, je prišla z ostalimi hčerkami, da bi videla očeta, ki tedaj ni govoril z njimi, ki se ne bo nikoli več vrnil k njim, ker je hitel drugam.

117. S podvojenimi vzdih, z velikim ječanjem srca in mnogimi solzami so ga gledale in s pritajenim glasom začele vzklikati: "Oče, oče, kaj naj storimo? Zakaj nas, revice, puščaš? In komu nas, obupane, izročaš? Zakaj nas nisi veselih poslal pred seboj, kamor greš, in nas tukaj zapuščaš vse žalostne? Kaj nam naročaš, naj storimo, ko smo tako zaprte v tej ječi, ko nas ne boš nikoli več obiskal, kot si imel navado? S teboj se je od nas odmaknila vsa tolažba in

nobene utehe ni več za nas, ki smo pokopane za ta svet. Kdo nas bo v taki revščini tolažil nič manj z duhovnimi kot s tavnimi dobrinami? O, oče revežev, ljubitelj ubožnosti! Kdo nam bo pomagal v skušnjavi, o izkušeni v brezštevilnih skušnjavah, vestni preizkuševalec skušnjav? Kdo nas bo tolažil stiskane v nadlogah, pomočnik v stiskah, ki so nas tako pogosto doletele? O pregrenka ločitev, o neljuba oddaljitev! O pregrozna smrt, ki tisoče sinov in hčera ubijaš, ko jim jemlješ takega očeta, ko nepreklicno pošiljaš daleč proč njega, po katerem so se naši napor, kolikor jih je, najbolj razcvetali."

Deviška sramežljivost pa je ukazala preobilnemu joku. Ni bilo primerno preveč jokati za njim, ob čigar prehodu se je zbrala gosta vojska angelov in so se veselili someščani svetih in božji domačini. Tako so se znašle med žalostjo in veseljem, poljubljale njegove sijajne roke, okrašene z najdragocenejšimi dragulji in svetlečimi biseri. Odnegli so ga in jim zaprli vrata, ki se niso nikoli več odprla za tako veliko rano.

O, kako so vsi žalovali ob tem usmiljenja vrednem in pobožnosti polnem tarnanju! Kako so še posebej jokali žalujoči sinovi! Vsem je bila skupna njihova izjemna bolečina, tako da se je komaj kdo mogel zdržati od joka, ko so ti angeli miru grenko jokali.

118. Ko so končno vsi prišli do mesta, z velikim veseljem in vzklikanjem na sveti kraj, še sveteljši od vsega ostalega, so tja položili presveto telo, kjer v slavo najvišjega vsemogočnega Boga razsvetljuje svet z mnogoterimi novimi čudeži, kakor ga je do tedaj čudovito prežaril z

naukom, ki ga je sveto oznanjal. Bogu hvala. Amen.

Glej, presveti in blagoslovljeni oče, z dolžnimi in dostojnimi, čeprav nezadostnimi hvalnicami sem ti sledil in v tej pripovedi nekako popisal tvoje življenje. Zato meni, ubogemu, daj, da ti bom v sedanjem času tako sledil, da te bom lahko usmiljeno dosegel v prihodnjem. Spomni se, o blagi, ubogih sinov, ki jim po tebi, ki si bil

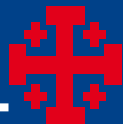
njihovo edina in edinstvena uteha, ostaja še komaj kakšna druga tolažba. Kajti čeprav si ti, njihov največji in prvi delež, pridružen zborom angelov in prištet med apostole na prestolu slave, oni nič manj ne ležijo v blatu in govnu, zaprti v temačno ječo in v joku kličejo k tebi.

Prikaži, oče, Jezusu Kristusu, Sinu najvišjega Očeta, njegove svete rane: znamenja križa na strani, na nogah in na rokah, da bi sam usmiljeni blagovolil pokazati lastne rane Očetu, ki bo nam, ubogim, prav zaradi tega vedno naklonjen. Amen. Amen. Fiat.

Konec drugega dela.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Veliki arhitekt Svete dežele Antonio Barluzzi

3. del

Med tem časom je Barluzzi poslal Riccija v Jeriho, da zgradi cerkev, bolnišnico za romarje in deško šolo. Ko se je nekega dne Ricci odpravil na izlet na drugo stran Mrtvega morja, na goro Nebo, ga je konj vrgel s sedla in dobil je več poškodb na glavi. Filippi ga je odpeljal k duhovnikom v Madabo, da poskrbijo zanj. Odpeljali so ga v Aman in kasneje v bolnico v Jeruzalem. Pot je bila naporna, saj se Ricci zaradi bolečin ni smel premikati, imel je namreč zlomljena rebra in tudi notranje poškodbe. Barluzzi je bil zelo prizadet ob hudi nesreči, ki je doletela njegovega prijatelja in asistenta.

Leta 1925 je ponovno obiskal Rim, kjer se je srečal s prijateljem in učiteljem profesorjem Giulianom Salvadorijem. Profesor Salvadori mu je povedal, da želi mati Celestina iz kalasancijske kongregacije ustanoviti hišo v Rimu. Pred vrnitvijo v Sveto deželo je Antonio poklonil sestram 200.000 lir za njihovo novo središče za otroke.

Decembra leta 1925 so Barluzzija poslali v Teheran nadzirat prezidavo zgradbe italijanskega veleposlaništva, ki je bila poškodovana v več požarih. To je pomenilo popotovanje 1600 kilometrov čez sirsko puščavo. V Tehe-

ranu je bil dnevno pri božji službi v župnijski cerkvi lazaristov. Ko je bila njegovo poslanstvo opravljeno, je odpotoval iz Teherana v snežni nevihti, ki je trajala dva dni. V Bagdadu sta se zemlja in pesek mešala v kepe, ki so se lepile na avto. V petih dneh potovanja je avto pomenil kar njihov dom, saj so obtičali v blatu namočenega peska. Med tem časom se Riccija ni več povrnilo zdravje, kakršno je imel pred nesrečo. Med okrevanjem v Rimu je pripravil načrte za otroško zavetišče sester kalasancijank.

V istem času je Barluzzi v Amanu gradil novo bolnišnico za lazariste (Aman je bil še iz zgodnjih obdobij pod Grki poznan kot Filadelfija – mesto bratske ljubezni). V Amanu je živel le 15.000 ljudi. Ceste so bile polne umazanije in nagnetene z beduini in Čerkezi, ki so nosili svoja sijajna črna pokrivala. Bolnišnica, ki jo zgradil Barluzzi, je bila ena izmed prvih velikih katoliških ustanov v deželi »onkraj Jordana«, od koder je izraelsko ljudstvo vstopilo v obljubljeno deželo.

Leta 1927, 14. julija, je sredi popoldneva potres zamajal Jeruzalem. Poškodoval je tudi hišo, v kateri je živel Barluzzijev nečak. Drugi nečak Camillo, star 23 let, pa je tega leta diplomiral na rimski univerzi za gradbeništvo. V Jerihi je potres povzročil več resnih poškodb. V Amanu je bilo mnogo mrtvih in ranjenih. Barluzzi si je oddahnil, ko je videl, da njegova bolnišnica ni poškodovana, medtem ko se je državna bolnišnica dobesedno sesula. Dr. Tesio, mlad zdravnik iz glavnega mesta transjordankega območja, je prispel v Aman na otvoritev bolnišnice misijonske družbe ravno v času, ko so potrebovali pomoč žrtvam potresa. Ljudje so toplo sprejeli krščansko dobrotelost in pomoč, ki jim jo je ob tragediji izkazala ta bolnišnica. Sloves misijonske družbe se je hitro razširil po deželi.

Barluzzi je v bolnišnici redno obiskoval mašo ob 6. uri, delal celo dopoldne in vsako popoldne molil dve uri ter se vračal k delu za risalno mizo. Pogostokrat ni narisal niti ene črte, temveč je stal pred ogromno tablo in premišljeval. Njegov prijatelj Ricci, ki se je vrnil z okrevanja, je obdržal položaj v arheološkemu raziskovalni skupini, ki je izkopavala v Gerasi v severni Transjordaniji. Ricci je dobil to mesto med 40 kandidati in Barluzzi je bil na Riccija zelo ponosen. Žal pa je Ricci 22. novembra 1928 leta umrl. Tega leta je umrl tudi Antoniov prijatelj in učitelj, profesor Salvadori.

Bolnišnica v Amanu se je morala razširiti in tudi druga naročila za delo so kar deževala. Leta 1928 je Barluzzi projektiral bolnišnico karmeličanov v Siriji in Libanonu. V Jeruzalemu v frančiškanskem samostanu se je začelo načrtovanje za gradnjo na mestu, kjer je bil bičan Kristus. Tik ob samostanu je bilo svetišče prve postaje križevega pota.

Inženir Filippi je bil Barluzzijev glavni asistent pri načrtovanju Svetišča bičanja. Ena izmed najlepših oblik, ki sta jih tu načrtovala za dopolnitev, je bil visok kvadraten stolp z zvonikom. Ko je bil projekt za svetišče nared in preverjen, se je

Barluzzi vrnil v Rim na otvoritev novega središča za otroke. Antonio je bil razočaran, ker je bilo v središču prostora le za 25 deklic. Pohitel je k svoji risalni tabli in ustvaril nov projekt za dvakratno razširitev središča. Antonio je naredil tak načrt, da je bil za vodstvo projekta za razširitev središča zadolžen njegov nečak Giorgio Argenti.

Leta 1935 je bila Italija spet navzoča v severni Afriki, tokrat v kolonialni vojni v Etiopiji, in petdesetletni Barluzzi je pomislil, da bi se vrnil v vojsko. Brat Bello, frančiškanski predstojnik, ga je prepričal, naj se ves daruje Gospodu in naj njegova noga ne stopi več v vojsko. Prosili so ga, da obnovi križarski samostan ob cerkvi rojstva v Betlehemu. Begunci so drli v Sveto deželo in zaradi te imigracije so mednarodni konflikti v Palestini močno naraščali. Sredi maja leta 1948 je bila razglašena nova država Izrael. Po velikih bojih je zahodni del Palestine okupiral Izrael, vzhodna polovica pa je postala nova država, hašemitsko kraljestvo Jordanija. Stari mesti Jeruzalem in Betlehem sta bili odrezani od Nazareta in Galileje in na stotine tisočev Palestincev je moralo zapustiti svoje domove kot begunci. Mnogi so izgubili vsako upanje.

Barluzzi je že več kot desetletje ustvarjal projekte za baziliko v Nazaretu, ko se mu je jeseni leta 1949 nenadoma stemnilo pred očmi. V času božiča so bili njegovi prijatelji zelo zaskrbljeni za njegovo zdravje. Monsignor

Testa, delegat Apostolata, je prevzel skrb zanj v bolnišnici v Amanu. Na pepelnično sredo leta 1959 je Barluzzi nameraval prisostovati maši v kapeli in romarski škof, ki je vodil mašo, mu je povedal, da je zanj še posebno molil, da bo lahko nadaljeval s projektiranjem cerkva v Sveti deželi. Operacija, ki so jo opravili v zasebni bolnišnici Sester modrosti na Corso di Italia v Rimu, je bila uspešna.

Konec leta 1959 je Barluzzi živel pri frančiškanih v Betlehemu in načrtoval cerkev v Betaniji. Med delom, ki naj bi se začelo naslednjo poletje, se je Barluzzi preselil v Betfago in živel tam v samostanu ter načrtoval nov oltar za kapelo ženskega samostana Pater Noster. Imel je težave s srcem, a se ni hotel upokojiti, čeprav je bil star skoraj sedemdeset let. Frančiškan br. Virgilio je gledal nanj kot na svojega očeta in ga je peljal kamor koli s svojim terencem. Ko je Barluzzi dokončal načrte za cerkev v Betaniji, je dobil pooblastilo, da zgradi cerkvi na Pastirskih poljanah in na Oljski gori. Kot vedno je načrte prilagodil arhitekturnemu slogu okolice in se v snovanju ves posvetil božanskim skrivnostim tistega kraja.

Nova cerkev v Betaniji nas opominja na obujenje Lazarja, najprej z mozaiki, ki pripovedujejo biblično zgodbo, potem pa tudi s tem, da prvotno temna cerkev postaja proti oltarju vse svetlejša.

Svetišče na Oljski gori je bilo načrtovano z idejo, da duhovnik med maševanjem gleda mesto Jeruzalem – mesto, nad katerim se je Jezus razjokal.

»Tam na poljanah so pastirji varovali ovce, ko so njihove oči zagledale bleščečo svetlobo

na nebu ...» Barluzzi je oblikoval cerkev na Pastirskih poljanah kot šotor za ovce in jo dal okrasiti umetniku Umbertu Noniju, ki je izdelal živahne freske, polne svetlobe. Ko je bil Noni še študent na Akademiji za lepe umetnosti v Rimu, ga je Antonio najel, da pomaga pri mozaičnem okrasu bazilike na gori Tabor, zdaj pa je pomagal tudi tukaj. Temeljni kamen za cerkev so blagoslovili na božični večer leta 1953, v naslednjem letu pa je bila slovesna otvoritev. Pesek za freske je bil iz Galilejskega morja več kot 150 km daleč. Zaradi državljanske vojne so bile meje močno zastražene in prestopili so jih lahko le izbranci in pomembneži. Tako je Barluzzi organiziral, da je nekdo pripeljal pesek v svoji limuzini. Umetniki so morali biti pri delu pazljivi, ker so morali uporabljati oljno razsvetljavo – svetilke niso smeli preveč približati sveže izvedenim ometom, da se ne bi prehitro posušili, če pa so jih držali bolj stran, niso videli delati.

Barluzzi se je preselil v Betfago onkraj vojaške mejne črte v Nazaretu. A tam niso sprejeli njegovega načrta za novo cerkev. Prva dva njegova načrta sta bila zavrnjena in odločili so se za novega arhitekta. To ga je zelo potrlo. Prijatelji v Rimu so vedeli, kako slabo je njegovo srce, in so mu ponudili sobo v Domu počitka Kristusa kralja, vendar je ostal v Nazaretu, da premisli, kaj bo naredil.

Kustos p. Alfredo Polidori je bil eden izmed tistih, ki je lahko prečkal vojaško črto, kadar koli

je hotel. Barluzzi je rekel: »Če se nameravaš vrniti v Italijo, ti bom priskrbel vsakršno udobje, bodisi v kliniki, v samostanu ali pa v krogu tvojih.« Tako je Barluzzi pripravil vse za dolgo pot. Prijatelj dr. Mario Rosi, direktor bolnišnice v Haifi, mu je kmalu povedal novico, da se lahko odpravi nazaj v Rim, in ga sam z avtomobilom odpeljal na letališče v Tel Aviv.

(se nadaljuje)

Po besedilu v angleščini priredila Mojca Arh Kos

Darovi za Sveto deželo

4. 4. 2011 - 14. 6. 2011

- 150 € Levstek Karel;
- 100 € Filipič Venčeslav, Oblak Jože in Stanka, Plešnar Ivan Daniel, Štrancar Niko;
- 69,34 € DPSD;
- 59,94 € Furlan Franc,
- 50 € Beravs Nika, Beravs Nikolaja, Fajdiga Joško, Ferlan Melita Andreja, Hrovatin Anton, Jančar Jožica, Krevelj Branko, Ogorevec Anton, Pekovšek Marko, Stafunko Franciška, Tome Jakob, Zajnkovič Ivan;
- 40 € Omahen David, Slamnik Jurij, Somrak Anton, Tičar Andreja in Stanislav;
- 35€ Stražar Marjan, Vrabčič Alojzija;
- 30 € Ačanski, Breclj Marjan, Čampa Tadej, Klofutar Danica, Mandelj Jožefa, Matjašec Anica, Orožen Martina, Ovčar Marija, Ozvatič Ana, Stanič Stanislav, Zega Vojko;
- 25 € Bole Lilijana in Peter, Hočevnar Ivanka, Kocjančič Herman, Kogovšek Božena, Kunc Urška, Munda Alojzija;
- 22,20 € Butala Janez;
- 20 € Berden Lojzka, Čop Marta, družina Durič, Grošelj Ivanka, Horvat Marija, Huber Marija, Kadivec Milka, Kaučič, Knific Marija Majda, Larisi Nikica, Mrak Janez, Oman Janez, Pavlica Otilija, Pecoler Marija, Perše Vida, Petelin Marija, Polajžer Jurij, Pucelj Marija, Rot Zvonka, Sarazin Jožefa, Sosič Dragica, Suhadolnik Marija, Šink Jože in Milena, Škufca Lukman Mira, Trček Andrej, Valič Cvetko, Zalokar Janez, Zupan Jože, Zupanc Marija, Žalik Franc;
- 15 € Ahaj Jožica, Kavčič Milena, Pušnik Franciška;
- 12 € Bambič Anton, Bizjak Marija;
- 10 € Benedičič Jelka, Brodschneider Jurij, Brunčič, Cibej Rihard, Dolinšek Francišek, Golob Julijana, Jazbinšek Marija, Jurjavec Marija, Katič Anica, Kerže Ivo, Kokalj Danica, Kolenko Karolina, Kostanjevec Stojan, Krešelj Terezija, Mijatovič Kata, Naglost Oton, NN, NN, Pavlia Alenka, Perc Jože, Pivk Marija, Prislan Stanko, Rihard Cibej, Rupnik Stanislava, Salobir Cvetka, Stanič Stanislav, Škorjanc Ana, Švarc Jožefa, Vendramin Simona, Vidic Leon, Vidmar Jožica, Vrabčič Jerica;
- 5 € Zaharrija Gabriela, Kalister Anton, Mavrel Luka, Hočevnar Peter, Celic Alojzija, Roglič Ivana, Bizjak Marija, Tomšič Alojz, KaučičValentin, Martinčič Irena, Cundrič Fanica, Kogoj Alojzija, Štrumbelj Marija, Berus Nadica, Bogataj Anica, Jančar Marija, Črnigoi Lidija;
- 4 € Grum Martina;
- 3 € Fidler;
- 2,5 € Lampič Majda.

Bog povrni!

Uredila: Tatjana

Bog živi tvojih 100 let, naš dragi Stanko Gorec!

V torek, 26. aprila 2011, smo se člani UO društva najavili na obisk pri našem najstarejšem članu Stanku Gorecu. Srečanje je bilo zelo pristrčno in domače. Brez kakšnega protokola smo mu izročili voščilo celega društva z željami, da bi v radosti obhajal jubilejno leto svojega življenja. S presenečenjem smo ugotovili, da je radosti v njem obilo, da je tako zadovoljen in srečen, kot še nikdar. Dejal je: Sem najbolj srečen človek, še bolj kot sam presvitli cesar. Njega je skrbelo cesarstvo, mene pa nič ne skrbi, ker sem cesarsko postrežen in mi nič ne manjka. Ko smo ga vprašali po dnevnem redu, kako preživlja svoj čas, je bil spet popolnoma jasen: najprej molitev, potem malo pelinkovca in zelje. In čez dan veliko rožnih vencev, saj je potrebnih veliko.

Njegovo stanovanje krasi veliko spominskih slik, diplom, odlikovanj. Sveta dežela, ki jo je prvič obiskal, ko je bil star 88 let – in je v šali dejal, da jih je 2 x 16 –, mu je pustila silno lepe spomine. K temu romanju ga je spodbudil tedanji ježiški župnik g. Peter Zakrajšek. V svojem bistrem spominu je med našim pogovorom odpotoval v rodno Veliko Loko na Dolenjskem, kjer pa ni živ več nihče od njegovih vrstnikov – pač niso stoletniki. Čudovite spomine ima na svojo družino, posebej na svojo ženo, ki je že pokojna.

Spominja se tudi samostana v Stični, to so zanj res čudoviti spomini. Tja je Stanko hodil patrom pomagat pri krojaških delih, ko jim je šival redovne obleke. Kar po več mesecev je ostajal v Stični, da je vse postoril.

Mnogi se Stanka spominjate z naših srečanj in druženj. Za letos bo poskušal zbrati pogum in se nam kdaj pridružiti. Seveda velja zahvala našemu podpredsedniku, g. Antonu Bogataju, ki redno vzdržuje lepe stike s stoletnikom, pa tudi za prevoze poskrbi, da lahko pride na zborna mesta na avtobus.

Cenjeni gospod Stanko, naš stoletnik, naj vam rožni venci še naprej drsijo skozi prste! V letu vaše stoletnice vas tudi člani še posebej spremljajo v molitvi. Hvala vam za odlično vedrino in hudomušno smelost, ki je kar nalezljiva. Ob stoletnici ima poseben »žmah«.

p. Peter

Pri svetilnikih evropske vernosti in kulture

Sredi maja smo se prijatelji Svete dežele odpravili obiskat fatimsko Marijo in sv. Jakoba v Kompostelo. Bilo nas je ravno prav: dve zgovorni Štajerki, klana dolenjska grča Tone, vedno poln duhovitosti in modrosti, in še dva Dolenjca, dve sestrici iz Mekinj, izkušeni Lojz, Blejka, ki zdaj živi na obali, pa Mimi z Globokega, dve zdravnici z možema, kvartet Kraševk, ena gospa s kamniškega konca in dve zgubljeni duši iz Kranja, vsi seveda v strumni četici patra Petra. Iz Zagreba smo preko Bologne odleteli v Lizbono in že prvi dan zvečer pozdravili fatimsko Marijo.

Marija je v petih prikazanjih leta 1917 pričevalcem zaupala tri sporočila, od katerih se je tretja skrivnost čudežno uresničevala dolga desetletja, razkrila pa šele po več kot sedemdesetih letih. Po Mariji je Bog posvaril pred pohodom bojovitega ateizma (komunizma) in konec te zločinske ideologije napovedal takrat, ko se bo Rusija ponovno posvetila Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Ogleдали smo si del razdrtega in odstranjenega berlinskega zidu, te žalostne »katedrale« komunizma iz začetka šestdesetih let prejšnjega stoletja. Zdaj ta betonski blok stoji ob robu trga pred fatimsko cerkvijo in pričuje. Kot pričuje tudi krogla, s katero je atentator leta 1981 skušal umoriti papeža Janeza Pavla II. Po papeževem kasnejšem pričevanju je prav Marijina materinska roka čudežno preusmerila pot izstrelka in s tem svetemu očetu obvarovala življenje. Tudi to je del tretje fatimske skrivnosti. Krogla je zdaj vdolana v krono, ki krasi Marijin

čudodelni kip. Še najmočnejše pa je fatimsko pričevanje molitve – osebne, tihe, pa tudi

množične, organizirane in veličastne molitve, pri čemer kot biser izstopa molitev rožnega venca. Dva večera smo po pet zdravih Marij naprej molili tudi po slovensko. Vsak večer se je molitev zaključila z ganljivo lepo procesijo z lučkami, v kateri je ponosno vihral tudi prapor našega društva v spremstvu slovenske zastave.

Podali smo se na križev pot, ki vodi od Irijske globeli do vasi, kjer so bili doma pastirčki Lucija, Jacinta in Franček, ki zdaj počivajo v fatimski cerkvi. Čudovite postaje križevega pota in zaključno kapelo so kot zaobljubo za izkazano božjo pomoč postavili madžarski pregnanci, ki so morali domovino zapustiti po neuspelem upor

proti komunističnemu zatiranju leta 1956, torej ponovna potrditev fatimskih sporočil.

Spoznavali smo slavne in pomembne tradicije portugalske državnosti in vernosti. Obiskali smo prvotno prestolnico Coimbro in samostan, ki ga je ustanovila kraljica Elizabeta Portugalska, sorodnica Slovencem bolj poznane Elizabete Ogrske, sveto mašo pa smo opravili pri sv. Antonu (Dos Olivas). Gre za nam dobro poznanega Antona Padovanskega, ki ga na Portugalskem častijo kot sv. Antona Lizbonskega, seveda vselej kot častitljivega pomočnika sv. Frančiška Asiškega. Ustavili smo se v Batalhi, kjer stoji prekrasna cerkev kot zaobljuba za zmago, ki jo je Nuno Alvares v začetku 15. stoletja izbojeval nad Španci. S tem je Portugalski kot prvi katoliški kralj zavladal Janez I., sedaj pokopan v stranski kapeli. V Batalhi stoji v pretresljivi tišini in s častno stražo tudi državni spomenik neznanemu junaku, nad njim pa močno poškodovano razpelo, ki so

ga prinesli iz kdo ve katere bitke, kjer so trpeli in umirali portugalski vojaki. Tudi sicer so portugalski državni simboli izkaz globoke povezanosti Portugalske z vero in Kristusom. Državni grb, ki ga ima na častnem mestu vsaka javna stavba in ustanova, simbolično izkazuje pet Kristusovih ran, razporejenih v znamenje križa. Obiskali smo Alcobaco, kjer stoji zaobljubljena cerkev s samostanom, v katerem sta pokopana kralj Peter I. in njegova nesojena nevesta Ines. Legenda pripoveduje o krvavih dogodkih, ki so zaljubljeni par ločili, sedaj pa vsak v svoji kamniti grobnici čakata, da ju bo združilo življenje v večnosti.

Pred Portom smo se povzpeli do cerkve Dobrega Jezusa (Bom Jesu), ki v nasprotju z večino drugih ni zgrajena v gotskem, temveč v lepem baročnem slogu. Do cerkve vozi domiselno zgrajena in zanesljiva žičnica, ki jo poganja – voda. Uspešno sta jo preizkusila Tone in pater Peter. Mesto Porto ob reki Douro je zlasti poznano kot središče vinorodne pokrajine, od koder izhaja znameniti portovec, ki smo ga – seveda s pametjo – poskusili. Na obeh bregovih reke stojijo velika skladišča in kleti te izvrstne pijače.

En cel dan smo posvetili lepotam in znamenitostim Lizbone, mesta ob širokem izlivu reke Tejo v Atlantski ocean. Čez reko se razteza 17 km dolg most Vasca da Game. Počastili smo sv. Antona Lizbonskega in si ogledali samostansko sobico, v kateri je živel ta slavni cerkveni učitelj. Staro mestno jedro je bilo že okrašeno za godovno praznovanje tega

svetnika, ki je tudi zavetnik mesta. Portugalci so bili v zgodovini dolgo časa vodilni pri odkrivanju novih dežel in morskih poti, kar izpričujejo veličasten spomenik portugalskim pomorščakom na prostranem trgu ob reki in kamnit mozaik s prikazom portugalskih odkritij. V bližini je nekdanji samostan sv. Hieronima (kjer sta pokopana Vasco da Gama in Luís de Camões) s prekrasnimi manuelinskimi štukaturami. V tej stavbi, ki je danes muzej, je bila leta 2007 podpisana Lizbonska pogodba. Podpisi vodij evropskih držav (med njimi tudi takratnega slovenskega predsednika vlade Janeza Janše) so predstavljeni na

lepi marmorni plošči. Čez Salazarjev most smo se podali k spomeniku Kristusu Kralju, ki v obliki križa kraljuje nad mestom. Zvečer smo ponovno molili rožni venec pred čudežno Marijino podobo v Fatimi.

Del naše romarske poti smo preživeli tudi v Španiji, kjer smo se podali k sv. Jakobu v Kompostelo. Veličastna katedrala je končni cilj številnih romarjev, ki peš, s kolesi ali kako druga-

če obišejo to starodavno svetišče z relikvijami priljubljenega in čaščenega apostola. Pot samo (El Camino) je Svet Evrope pred leti poimenoval evropska pot kulture in zares smo lahko zajema-

li iz tega izvira evropske verske, kulturne in civilizacijske misli. Na poti do skrajne zahodne točke Evrope (Finisterre) sta se nam pridružila dva že malce spočita romarja iz brezniške župnije, ki sta peš opravila tako imenovano Primitivo, prvotno pešpot po atlantski obali od francoske meje do sv. Jakoba. Čeprav v šali pravijo, da se z rta Finisterre vidi New York, ga tokrat mi nismo. Je bilo menda vreme preveč oblačno.

Meta in Andrej Šter

Malo drugačno romanje po Armeniji in Gruziji od 22. – 30. maja 2011

1. dan: Presenečenje na Brniku in radio Erevan

V zgodnjem nedeljskem popoldnevu smo se zbirali na Brniku, iskali znane obraze in radovedno gledali drug drugega. Iskali smo tudi Nino, ki naj bi bila naša vodnica. Pa je ona našla nas. Povabila nas je k pultu pred vhodom, nas obkljukala na seznamu in izpod pulsta potegnila ... Kaj? Presenečenje: potovalni dnevnik, knjižico z vsemi opisi in komplet razglednic Gruzije in Armenije.

U, to je pa dober začetek, sem pomislila. Bo takšno tudi nadaljevanje?

Na letališču v Istanbulu je bilo ravno dovolj časa, da sem vso prejšnjo »literaturo« prelistala in vneto začela prebirati. In našla sem marsikaj zanimivega. Tudi to:

* Ko je Bog delil zemljo ljudem, so imeli Gruzijci zabavo in vino je teklo v potokih. Zato so pred Božje obličje prišli prepozno, saj je Bog že vso zemljo razdelil številnim ljudstvom.

»Zakaj ste zamudili razdelitev sveta?« jih je vprašal Bog.

»Zamudili smo zato, ker smo dvigali čaše v tvojo slavo, dragi Bog,« so mu odgovorili Gruzijci. Bog je bil z odgovorom zadovoljen. Gruzijcem je podaril košček zemlje, ki jo je prihranil zase ...*

Pa tudi nekaj vprašanj in odgovorov znamenitega radia Erevan, ki je bil zelo priljubljen tudi pri nas.

Vpr.: Zakaj na tržišču ni moke?

Odg.: Ker so jo začeli dodajati kruhu.

Vpr.: Kaj je bilo prej, kura ali jajce?

Odg.: Prej je bilo vsega, kur in jajc.

2. dan: Tbilisi – vroči kraj in pot proti Kavkazu

Ob 4h zjutraj smo prišli v hotel v središču Tbilisija. Z nami sta bila Natalija, prijazna gruzijska vodnica, in šofer avtobusa, ki smo ga v šali poimenovali Lidl, saj je vsak sedež imel ob strani svojo Lidl vrečko. Noč je bila kratka in zajtrk kot v Bolgariji: ko je bil sok, ni bilo kozarcev, ko so prinesli kavo, ni bilo mleka, ko so prinesli mleko, ni bilo skodelic ... Pa nič za to. Vsi smo se nahranili in se odpravili v novi dan. P. Peter se je izgubil nekje v Evropi, pravzaprav njegova prtljaga, in za jutranji blagoslov je poskrbel dr. Štrukelj z prijaznimi besedami: »Avtobus je naša kapela. Taka fletna.« Izvedeli smo, da so z nami na avtobusu še trije duhovniki. Le kje se skrivajo?

Naučili smo se prve gruzijske besede – dobro jutro je dila mshvidobisa – in ugotovili, da je jezik čuden in popolnoma nerazumljiv, prav

tako njihova pisava. Zvedeli smo tudi, da beseda Tbilisi pomeni vroči kraj.

Legenda o nastanku mesta pripoveduje, da je gruzijski kralj Vakhtang Gorgasali šel na lov s svojim sokolom. Med lovom je bil sokol ranjen, padel je v vroč žveplen izvir in poginil. Kralj je bil nad tem izvirom tako navdušen, da se je odločil posekati gozd in zgraditi mesto. Mesto je poimenoval Tbilisi. Toplice sredi mesta delujejo še danes. Skozi mesto teče reka Mtvary. V mestu živi 1,4 milijonov prebivalcev. Nastalo je ob znameniti Svileni cesti, ki je bila trgovska pot med Evropo in Azijo.

Od nastanka leta 458 do konca 6. stoletja je bila Gruzija kraljevina, nato so jo osvojili Perzijci, pa Arabci in Turki. Leta 1122 se je spet osamosvojila, nakar so jo izmenično zasedali Mongoli, Turki in Perzijci. V začetku 19. stoletja je bila vključena v carsko Rusijo, med letoma 1918 in 1920 spet kratek čas neodvisna, nato pa del Sovjetske zveze. Do uradne odcepitve od Sovjetske zveze je prišlo 9. aprila 1991 s predsednikom Edvardom Ševarnadzejem, od leta 2004 je predsednik Mihail Sakašvili.

Raziskovanje mesta smo začeli pri cerkvi Metekhi in kipu Vakhtanga Gorgasalija ter čez most stopili v staro mesto, nad katerim se dviga trdnjava Narikala iz 4. stoletja, ki so jo zgradili Perzijci, povečali Arabci, vsak od osvajalcev pa jo je prilagodil svojim potrebam. Na hribu je tudi velik spomenik Matere Gruzije z veličastnim pogledom na mesto. Stopili smo tudi v katedralo Sioni – ime je dobila po gori Sion v Jeruzalemu – ki je gruzijska pravoslavna katedrala, posvečena Marijinemu vnebovzetju. V njej je relikvija – križ sv. Nino, ene najbolj česčenih gruzijskih svetnic. Križ iz lesa vinske trte je povezala s svojimi lasmi.

Ob 12.30 smo imeli prvo skupno sv. mašo v katoliški katedrali in spoznali smo še

naše preostale tri duhovnike: g. Lojzeta iz Ravnice, g. Cvetka iz Kromberka in g. Ivana iz Dobove.

Po maši sta nas pozdravila župnik Andrej in škof Jožef, po rodu Italijan, prvi katoliški škof po 400 letih. Gruzijo nam je čudovito opisal v štirih podobah:

Prva podoba je Kavkaz, ki objema Gruzijo z velikim objemom. Vedno jo je branil pred vsemi sovražniki. Zavetnik Gruzije je sv. Jurij, zato jo Gruzijci imenujejo Georgija.

Druga podoba je pogrnjena miza, polna hrane. Gruzijci so silno gostoljubni in vsakega gosta sprejmejo z odprtimi rokami. So strpni in dobrega srca. Znaajo uživati in ko jedo danes, ne mislijo na jutri. Ob praznikih imajo polno mizo dobrot.

Tretja podoba so svečke po cerkvah. Ljudje z veliko pobožnostjo prižgejo svečko, ko stopijo v cerkev, in ostanejo pred ikono v molitvi s srcem.

Četrta podoba je ta stolnica v centru mesta. Okoli so vse druge cerkve: mošeja, sinagoga in pravoslavna cerkev. Katoličani delajo v duhu ekumenizma za spravo in bl. papež Janez Pavel II. mu je ob obisku štirikrat rekel: pazienza (=

potrpežljivost) ...

Popoldne smo si ogledali samostanski kompleks Jvari iz leta 605. Tu naj bi stal poganski tempelj, sv.

Nino pa naj bi ob njem postavila velik lesen križ, ob katerem so se dogajali čudeži. Panoramski pogled na sotočje rek Mtkvari in Aragvi je bil veličasten!

Očarala nas je tudi slikovita utrdba Ananuri na vojaški cesti proti Kavkazu. Na tej »cesti« v slogu »luknja pri luknji, pa vodo drži«, nismo bili sami. Na cesti so bile črede krav in ovac s svojimi pastirji in pastirskimi psi. Na cesti je bilo tudi veliko predorov, takih divjih in temnih, in naš sofer je vozil slalom med luknjami ter zaplatalami snega in ledu. Narava, divja in lepa, nam je pokazala svoj pravi obraz. Obnemeli smo tudi ob čudovitem pogledu na goro Kazbegi (5.033 m), kamor so antični bogovi priklenili Prometeja. Priklenili so ga na pečino in krokarji so mu kluvali jetra.

Čez prelaz na višini 2.395 m smo se spustili na drugo stran in se zvečer pripeljali v vas

Kazbegi, ki se od leta 2006 naprej imenuje Stephansminda (po menihu Stephanu, ki je tu postavil samostan), se razdelili na dve skupini in preспали eni v hotelu, drugi v prostorih ekološkega inštituta. Večerja je bila dobra, soba pa čista in topla. Kakšno razkošje!

3. dan: Duša le pojdi z mano, z menoj na božjo pot ...

Tudi ta noč je bila kratka, saj smo se ob 6h zjutraj podali na božjo pot k cerkvi Gergeti iz 14. stoletja na bližnjem hribu, nekateri peš kot pravi romarji, drugi z džipi. Jutro je bilo sveže in hladno, pot pa zanimiva in kmalu smo bili na vrhu. Zvedeli smo, da so v tej cerkvi skrivali zaklade iz cele Gruzije. Zazidali so jih v posebne kamrice. Nekaj časa je bil tukaj skrit tudi križ sv. Nino. Sedaj tukaj živi deset menihov. Pogled so nam zakrivala meglene koprene, veter nas je pregnal v zavetje zidov. Treba se bo vrniti sem v sončnem vremenu in uživati v pogledu na zasnežene petticočke in zelene doline ...

Pot nazaj v Tbilisi smo »porabili« za morevite, za spoznavanje gruzijske zgodovine in pravoslavja. Dr. Štrukelj je svoje minute izrabil za odlično predavanje, Nina in Natalija pa sta nam povedali veliko o Gruziji od pradavnine do danes. Gruzijcev – sami se imenujejo Kartvelebi – je približno 4,5 milijonov, od tega jih 3,5 milijonov živi v Gruziji (njeno uradno ime je Sakartvelo). Po izročilu naj bi bil praoče tega ljudstva Kartlos, pravnuk Noetovega sina Jafeta. Večina Gruzijcev je kristjanov in pripadajo avtokefalni gruzijski pravoslavni cerkvi, ki je nastala v 4. stoletju. Bili so med prvimi, ki so krščanstvo sprejeli kot uradno vero.

Naš prvi postanek so bile čudovite kaskade. Na vrhu je izvir vroče vode in po pobočju

navzdol se odlaga sadra oz. kalcijev karbonat. Drugi postanek je bil pri samotnem megalomanskemu spomeniku rusko-gruzijskega prijateljstva. Mozaik se počasi kruši, na napis v obeh jezikih pa smo prebrali: »Prijatelj vedno pomaga prijatelju. Nikoli ga ne zapusti, pomaga mu s srcem in glavo.«

Kosilo v tradicionalni gruzijski gostilni nas je silno razveselilo. Jedli smo hačapuri (kot burek s sirom), hinkali (žlikrofi, nadevani z mesom), kupati (polnjene klobasice), abhazura (pekoče kefte), mhadhi (koruzne tortilje) in lavašu (tanek kruh) – obobilju sveže zelenjave. Bilo je odlično in zelo, zelo okusno!

Po kosilu smo se odpeljali do mesta Mtskheta, ki je eno najstarejših mest v Gruziji in pod zaščito Unesca. Najstarejši ostanki mesta so stari 3000 let, glavno mesto pa je bila Mtskheta v 3. stoletju. Tu so Gruzijci proglasili krščansko vero za državno vero in tu je še ve-

dno sedež patriarha. Katedrala Svetitskhoveli iz 11. stoletja je eden najznačilnejših spomenikov gruzijske krščanske arhitekture. Tu so kronali in pokopali večino gruzijskih kraljev. Tu naj bi se

nahajal tudi Jezusov plašč, ki ga je prinesel neki Jud iz Gruzije, prisoten pri križanju. Pokopali so ga s plaščem, saj ga niso mogli iztrgati iz njegovih rok. Nad njegovim grobom je zrasla cedra. To drevo so posekali in iz njega naredili sedem stebrov, na katerih stoji cerkev. Svetiskhoveli pomeni steber življenja.

Že v 4. stoletju naj bi bila tukaj cerkev, saj naj bi to mesto izbrala sv. Nino, ki je leta 327 v krščanstvo spreobrnila kralja Miriana III.

Samtavro (pomeni kraj, kjer živi kralj) je samostanski kompleks v Mtskheti. Tu je kralj Mirian III. v 4. stoletju dal zgraditi cerkev na mestu, kjer je sv. Nino molila. Kralj Mirian in kraljica Nano sta tukaj tudi pokopana. Mala cerkva je posvečena sv. Nino. Obiskali smo tudi grobo očeta Gabrijela. Ljudje prinašajo na grob olje in ga dolivajo v svetilko, ki nikoli ne ugasne.

Ta cerkev je ena redkih, ki jih Rusi niso prebelili. Veliko cerkva so namreč v času svojega vladanja v Gruziji prebelili, da bi uničili vero in svete objekte.

Sredi Tbilisija smo zaploskali gruzijskim policistom, ki so v križišču ustavili vsa promet, da je lahko naš avtobus obrnil v križišču čez dvojno črto. Zaploskali smo tudi p. Petru, ki nas je počakal na glavnem trgu in z nami daroval sv. mašo.

Ester

TRI FRANCOZINJE SVETNICE

sv. Bernardka, sv. Mala Cvetka,
sv. Katarina Labouré
Z VLAKOM V FRANCIJO IN NAZAJ
od 13. do 18. novembra 2011

PROGRAM:

NEDELJA, 13. 11. 2011: Nočni vlak Ljubljana (20.49)–Zürich (9.50), ležalniki vključeni, za spalnik doplačilo.

PONEDELJEK, 14. 11.: Prihod v Zürich (09.50), nadaljevanje vožnje preko Lausanne, Geneve, Dijona do Neversa. Sv. maša pri sv. Bernardki, namestitev, večerja.

TOREK, 15. 11.: Zjutraj obisk samostana, kjer je Bernardka Lurška dozorela za nebesa, sv. maša in odhod na postajo, nadaljevanje preko Pariza v Lisieux. Namestitev v hotelu, obisk rojstne hiše sv. Terezije, večerja, prenočevanje.

SREDA, 16. 11.: Sv. maša v čudovitem svetišču, ki ga je postavila Francija v čast Mali cvetki. Pobožnosti v svetišču in nadaljevanje z vlakom v Pariz. Namestitev za 2 noči, večerja.

ČETRTEK, 17. 11.: Obisk najbolj obiskane božje poti v Parizu, Rue du Bac, sv. maša, pobožnosti, nato ogledi pariških znamenitosti do večera, večerja.

PETEK, 18. 11.: Ob 07.04 odhod vlaka s Paris Est za Mannheim, München, Ljubljano s prihodom zvečer ob 21.06.

Ker je celotno potovanje z vlakom, je nujna tudi določena peš hoja. Lahko si boste pomagali tudi s taksiji. Prtljage naj bo manj, priporočljiv je nahrbtnik. Za obisk Pariza bomo uporabili mestni promet – metro, vozovnice niso vključene v ceno. Kdor ima prosto železniško vozovnico po Evropi in jo bo uporabil, se znesek prevoza upošteva pri končni ceni.

CENA ROMANJA: 695 € (za člane) in vključuje 4 polpenzione, vozovnico INTERRAIL, zavarovanje Elvia. NE VKLJUČUJE: transportov od postaje do

bivališč in cerkva, drugih stvari, ki niso navedene v programu, rizika odpovedi, ki si ga sami uredite na našem portalu (Mountvacation ali Triglav).

Vodstvo romanja p. Peter

ROMANJE V LURD Z NAJHITREJŠIM VLAKOM V EVROPI

Od 31. julija do 5. avgusta
2 noči na vlaku, 3 noči v hotelu

PROGRAM:

NEDELJA, 31. jul. 2011: Z nočnim vlakom v Zürich ob 20.49. Ležalniki vključeni v ceno (6 v kupeju), dodatek za spalnik v dve smeri 55€.

PONEDELJEK, 1. avg.: Preko Züricha, Pariza v Lurd ob 21.49 (prvi dan ni večerje, ker bodo naslednje dneve polni penzioni). Namestitev v hotelu.

TOREK, 2. avg.: Obisk lurških znamenitosti, Bernardkin dom, rojstna hiša, križev pot, procesija, sv. maša. Večerni rožni venec in procesija.

SREDA, 3. avg.: Sodelovanje pri maši narodov, zasebne pobožnosti, lurška votlina, večerna procesija.

ČETRTEK, 4. avg.: Zgodaj sv. maša in nato ob 08.39 odhod vlaka z lurške postaje in domov preko Švice ali Nemčije.

PETEK: 5. avg.: prihod v Ljubljano v jutranjih urah.

PRIJAVE SPREJEMAMO TAKOJ OZIROMA DO 1. JULIJA 2011. Za skupino ni številčne omejitve. Rizik odpovedi si uredite na našem portalu, sicer pa veljajo splošni pogoji odpovedi.

CENA ROMANJA: 590 € in vključuje železniško vozovnico na celotni poti, rezervacije na vlakih višje kategorije, ležalniki v obe smeri (6 v kupeju), tri prenočevanja v hotelu v Lurdu od tega dvakrat polni penzion. NE VKLJUČUJE: uslug, ki niso navedene v programu, vmesnih stroškov prevoza z metrojem v Parizu (malenkostni stroški), dodatek za spalnik v obe smeri: 55 €. Kdor ima prosto železniško vozovnico po Evropi in jo bo izkoristil, se znesek prevoza upošteva pri končni ceni.

Vodstvo romanja p. Peter

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI

Tržaška 85, SLO - 1000 Ljubljana,
REPUBLIKA SLOVENIJA

Tel.: +386.(0)1.24.44.250,

fax: +386 (0)1.24.44.251; GSM: 041.669.134

<http://www.sveta-dezela.si>

e-mail: komisariat@rkc.si

TRR: 05100-8010149684

ID.DDV: SI67460607 (davčni zavezanec)

Naše knjige

p. Zdravko Jakop OFM

MISLI DOMAČEGA ŽUPNIKA

Kvaliteta našega življenja ni odvisna od števila izkušenj, doživetij, srečanj, telefonskih klicev, obiskov, potovanj ... Pomembno je, da je vsak trenutek ovrednoten, ker je edinstven in neponovljiv. Biti gospodar časa pomeni, da ne čakamo, kaj bo za nas naredil čas, ampak kaj bomo mi naredili s časom. Čas je milost. Če bomo odkrili globlji pomeni časa ter njegovo moralno vrednost in svetost, se bomo izognili pastem nemira, zmede in depresije. (odlomki)

Format: **14,5 x 18,5 cm**

Vezava: **trda vezava**

Obseg: **70 strani**

Cena: **5,00 €**

NAPOVEDUJEMO

Christian Gostečnik OFM

INOVATIVNA DRUŽINSKA RELACIJSKA TERAPIJA

Kenan B. Osborne OFM

FRANČIŠKANSKO INTELEKTUALNO IZROČILO

Srečko Majstorović OFM

VENDELIN VOŠNJAK - PORTRET SVETOSTI

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>